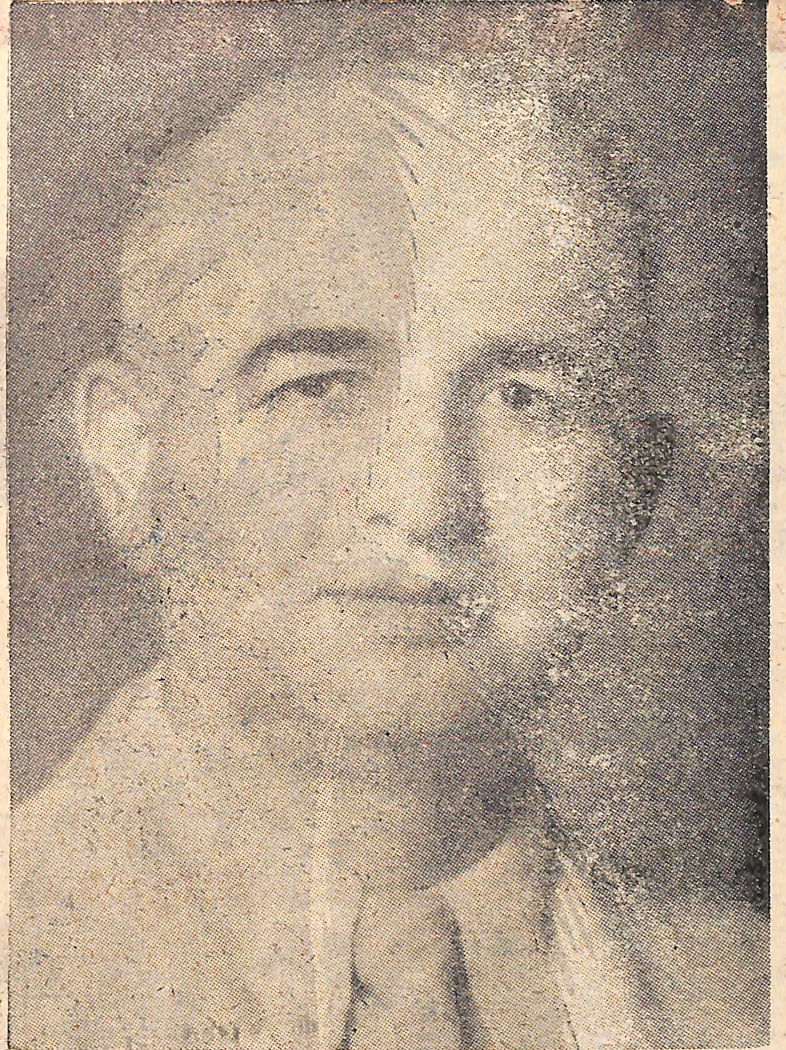
Akbaba

58- 329

Tasarruf sahipleri Türkiye İş Bankasını neden tercih ediyor (4

Adı ve Soyadı	Şeref Akdik
Mesleği	Ressam
Medeni Hali	Evli

"müşterilerinize kolaylık gösteriyorsunuz... hem de çok zengin ikramiyeleriniz var„

Ş. Akdik

İş Bankasının müşterilerinden Ressam Bay Şeref Akdik, Bankamızı neden tercih ettiğini şöyle hülâsa ediyor:

"Bir tasarruf hesabı açtırmak için İş Bankasını tercih ettim. Çünkü İş Bankası Avrupaî bir teşekkül, personeli seçkin kimseler... memleketin kalkınması için birçok hayırlı teşebbüslere önayak oluyor... müşterilerinize kolaylık gösteriyorsunuz... hem de çok zengin ikramiyeleriniz var...„

Tasarruf sahiplerinin gösterdikleri bu alâkaya lâyık olabilmek için Türkiye İş Bankası daima senenin en zengin ikramiye plânını takdim etmektedir. Bu sene dağıtılacak ikramiye miktarı

2.5 milyon

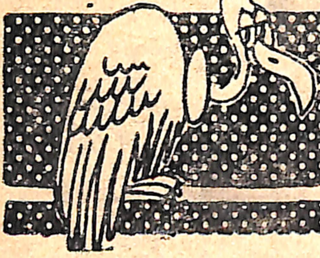
liradır. 1958 plânının Bay Şeref Akdik'e ve bütün mevduat sahiplerine hayırlı olmasını dileriz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 398

SAYI : 329 C.: 13 8 TEMMUZ 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Hesap sormak!

YERYÜZÜNDE hesap sorulmayan tek memleket galiba biz kaldık!

Geliniz beraber düşünelim: Eline elli lira verip bakkala gönderdiğimiz hizmetçiye hesap sorabilir miyiz? Ne haddimize değil mi?.. Gönlünden ne koparsa getirip masanın üstüne atıveriyor... Cesaretin varsa say bakayım!

Kasap, canı istedikçe, haftada bir iki kere yolladığı et parçalarının tutarını ay sonunda, pul kadar bir kâğıda yazıp gönderiyor: 248 lira!..

— Aman ustacığım, bu ne?. Hepsi kaç kilo?.. Kilosu kaçtan?..

Diye sorabiliyor musunuz?.. Ne mümkün!.. Hele sor da bak, ondan sonra eti, ancak plâjlarda görebilirsiniz!

Lokantada iki kap yemek yiyorsunuz. Garson size altı rakamlı bir pusula getiriyor. Hesap değil, çok meçhullü bir problem!

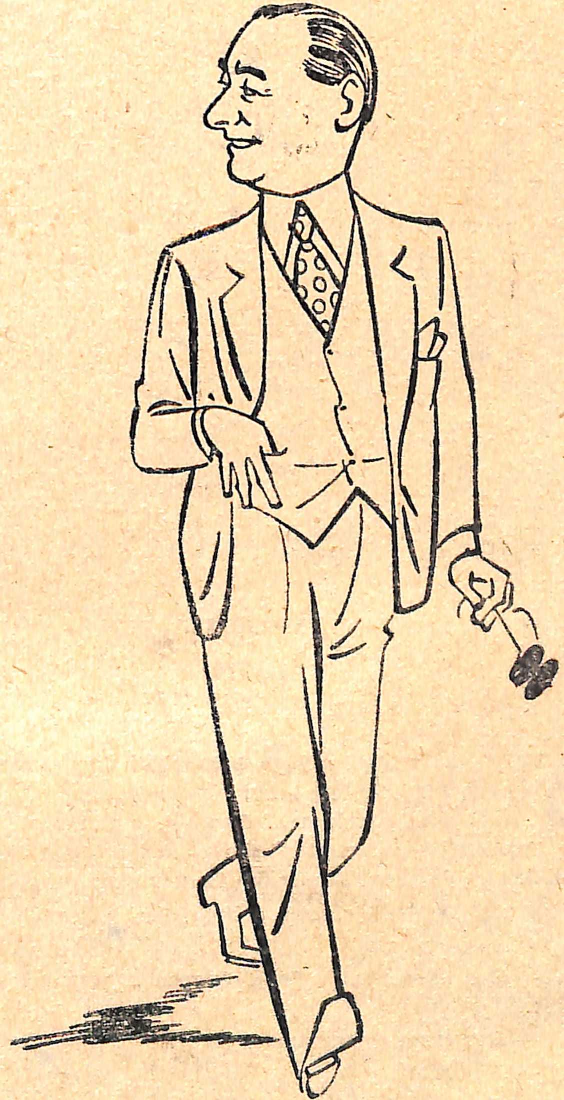
Sormak mı?.. Bütün hovarda müşterilerin ayıplayan gözleri at sineği gibi yüzünüze yapışır!

Soramıyoruz: Ne manava, ne şoföre, ne suya, ne sabuna, hattâ ne oğlumuza, ne kızımıza!...

Ama, hiç olmazsa, eskiden adına «muhasebe-i nefs» denilen kendi kendimizle bir hesaplaşma, bir vicdan hesaplaşması vardı. O ne oldu acaba?..

Rastgele başlıyalım: Şu Ulaştırma Bakanı - affedersiniz, kalemim bir türlü Münakalât Vekili demeğe varmıyor - Uçaner, hani şu neredeyse çocukların havuzda yüzdürdüğü kâğıt kayıklara bile zam yaptıracak zat, acaba yatağına girip ışıkları söndürünce, kulağına, Boğaz, Üsküdar, Kadıköy kıyılarından hiç bir ses, hiç bir inilti, hiç bir çığlık gelmez mi,... Hemencecik tatlı bir uykuya

— Allah müttefikimiz İngilterenin, dostumuz Yunanistanın, din kardeşimiz Mısırın şerrinden korusun beyim!..

Sayın Vekillerimiz sormuyor, ama kendi içinde gizli bir ağız, ona sual sormaz mı?.. Hesap sormaz mı?..

Yoksa Bay Uçaner, bütün Karşıyaka halkını, bütün Ege ve Karadeniz yolcularını kendisi gibi birer kuş, birer Uçaner mi sanıyor?..

Ulaştırma Bakanını yalnız bırakmamak için, bir ikincisini ele alalım: Ticaret Vekili Aker!..

Aman Allahım, yiyeceğimiz, giyeceğimiz, bineceğimiz hep de erlerin elinde!.. Zaten hayat da Kırkpınar gibi bir er meydanı oldu ya!..

yor?.. Piyasada fiyat koşusu, Hipodromda at çatlatırcasına dörtnala !

İngiliz kumaşından, Fransız köselesinden, yedek parçadan vazgeçtim, bu sabah, evde, çaylarımıza son şekerleri attık!..

Komşularına otuz kuruşa şeker satan Türkiyede yaşıyoruz, değil mi?..

Size, sevgili Kalafat'ın müsaadesini almadan bir açıklama yapayım:

Akbaba'nın beşyüz dolarlık klişe çinkosu tahsisini, Sayın Devlet Vekilinin gösterdiği dostluk yakınlığına rağmen, aylardır, hâlâ, hâlâ, hâlâ Tica-

dan çıkaramıyoruz!

Meşhur fıkradır:

Camide kürsiye çıkan vâız, birkaç kere elini rahleye vurup:

— Ey cemaat-i müslimin!.. Peygamberimiz Efendimiz buyurmuşlar kiiiii...

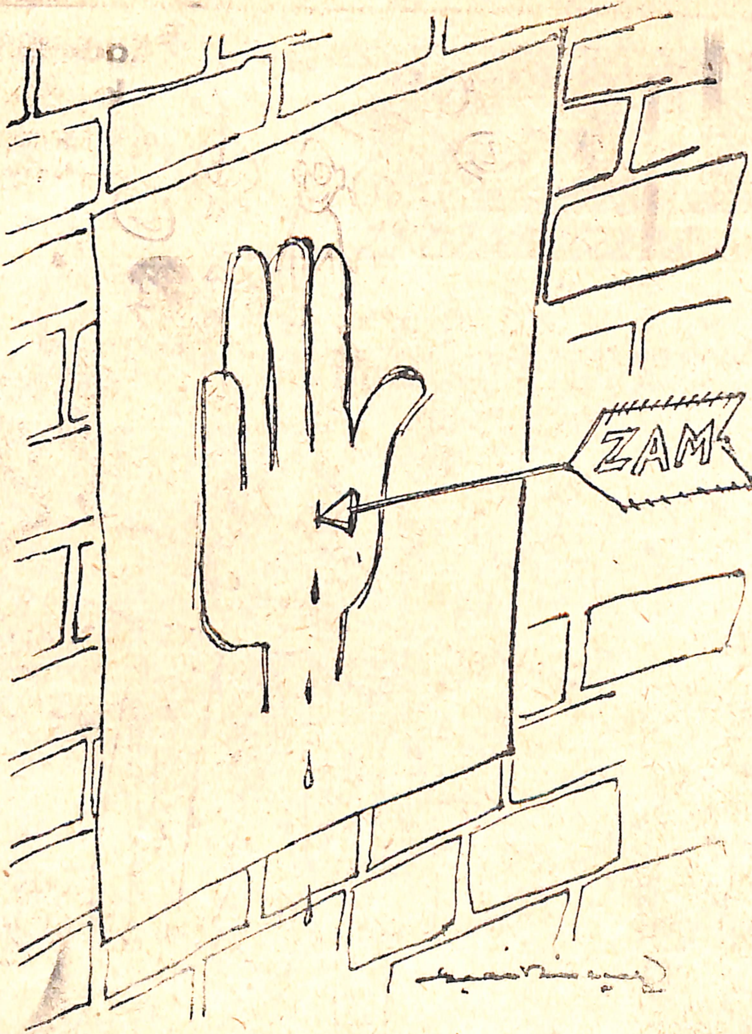
Diye yutkunduktan sonra:

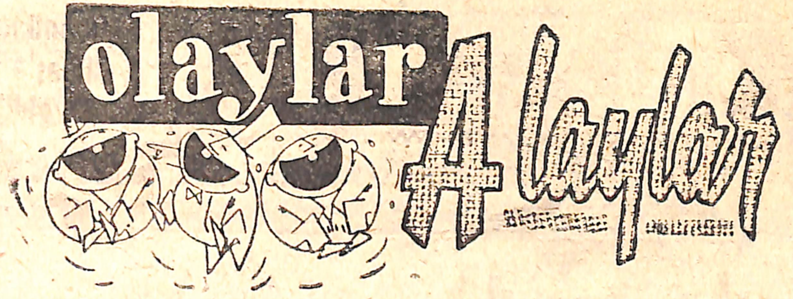
— Aklıma gelmiyor, deyince, kalabalık arasından Bektaşi babası:

— İlâhi erenler, demiş, kürsüden inmek de mi aklına gelmiyor?..

Merak ediyorum baylar: Siz de mi bir Bektaşi babası bekliyorsunuz yoksa?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

BİLMECE

BUGÜN, büyük, zor, ama çok zor bir bilmeceyi çözmek için uğraşıyoruz: İlâç var mı, yok mu?

Politikacılarımız işte bunu tartışıyorlar. Büyük Millet Meclisindeki tartışmalar, gazete sayfalarına, ordan da sokağa dökülüyor.

Milletvekilleri, muhalifler:

— İlâç yok!.. diyorlar.

Sağlık Bakanı da:

— İlâç var!.. diyor.

Halk şaşırmış, herkes birbirine soruyor:

— Kime inanalım?

İşin doğrusunu ararsanız, var diyenler de haklı, yok diyenler de. Varla yok, insana göre, insanına göre değişir. Adam vardır:

— Param yok!., dediği zaman, cebinde tramvay parası, cıgara parası yok, demektir.

Adam vardır:

— Param yok!.. diye yemin billâh ettiği zaman, cebinde en azından birkaç yüz lira vardır. Yüz lirayı, bin lirayı paradan saymıyanlar için, onların cebindeki para değil, bozukluk birkaç kuruştur.

Varla yok, insanına göre değişen bir değerler ölçüsünü anlatır. Birine göre var olan, öbürüne göre yok sayılabilir.

Milyonerler vardır, iflâs edince, parasızlığa, züğürtlüğe dayanamayıp intihar ederler. Böylelerini çok görmüş, çok duymuşuzdur. Oysa onların intiharlarından sonra geride bıraktıkları mal, mülk, para, birkaç fakirin hayal sınırlarını aşacak kadar çoktur. Onların geride bir hiç diye, yok diye bıraktıkları kaç kişiyi mutluluğa kavuşturabilir.

Memleketimizde ilâç var mı, yok mu? Bunu anlamak için de dışardan uzman getirecek değiliz ya... Sağlık Bakanı, var, diyor. Elbette var. Milletvekili, yok, diyor. Elbette yok... Bu, insana, insanına göre değişen bir gerçektir.

Tanrı korusun, sayın Sağlık Bakanına herhangi bir ilâç gerekse, aradığı ilâcı, aradığı, istediği kadar bulamaz mı? Hemen bulur. Eh, bir insan aradığı şeyi bulunca, o şey de var demektir. Bunu anlamak için, büyük bir bilgi istemez. Ama başka bir yurttaş, hasta çocuğu için, kristalize penisilin arıyor, sokak sokak dolaşıyor, gezmedik eczane bırakmıyor, bu yüzden işinden gücünden kalıyor, sonra da aradığı ilâcı bulamıyor. Bu yurttaşa göre de ilâç yok, demektir.

Anlamıyoruz, ne diye tartışıp duruyorlar? Biri, var, der, öbürü yok der, olur biter. Yalnız ilâç mı? Her şey böyle değil mi? Kimine göre var olan kimine göre yoktur.

Kimi var, desin, kimi yok desin... Tatlı tatlı geçinip gidelim. Ne olacak, geçim dünyası...

YAZISIZ!..

Zamane çocuğu

BİZİM yaramazlıklarımıza bakıp bakıp da, hocamız Kâmil Çelikkol, kimbilir kaç kere:

— Zamane çocukları... diye başını sallamıştı.

Aradan 26 yıl geçti. Bizim «zamane çocukları» mız, Kâmil Çelikkol'un da «zamane çocukları» ndan torunu oldu.

Eve bir kadın öğretmen geliyor. Dört yaşındaki Sevsevil Çelikkol'a:

— Ben öğretmenim. Sana okumasını, yazmasını öğreteceğim... diyor.

— Ben senden okumam.

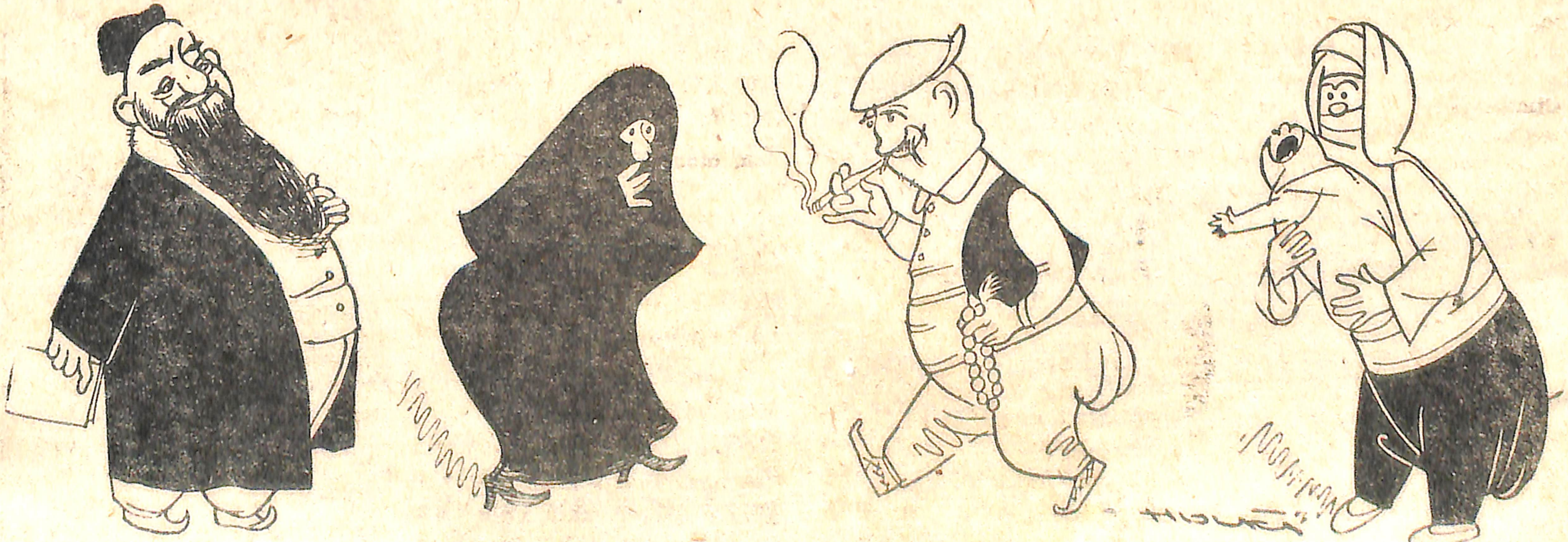
— Neden?

— Ben erkeğim. Erkek, kadından okur mu hiç?..

— Aaaa... Ben de erkeğim.

— Erkek misin? Pışşşt!.. Erkeksen soyun da görelim...

Hay gidi zamane çocukları... İşi iddiaya bindirip de neler çıkaracaklar ortaya.

Yeni İstanbulun yeni hemşerileri!..

KIRK-anbaR

Eminönü'nden Beşiktaş'a bir saatte gidiliyor
-DÜNYA-

DAİRE

NE YAPSIN ZAVALLI, BEŞİKTAŞ'TA OTURUYOR!

Kadınların kıymeti artıyormuş
-SON POSTA-

ŞEKER YOK AMA İSTERSENİZ BİR KİLO SİSTEM VEREYİM!

Yeni sistem kuruldu ama yine şeker yok
AKŞAM

ZAM Zam ZAM Zam ZAM ZAM Zam Zam

BU HAFTA DA BÖYLE GEÇTİ
-SON POSTA-

Şehirlerarası otobüslere yüzde 25 zam isteniyor
-YENİ SABAH-

AĞIR OL!.. BUNU DA ALALIM

ALLAHA EMANET

ZAM

BU GÜN nereye GİDELİM?

NEREYE gideceksiniz? Bir çok yerlerden tramvaylar kalktı. Olan yerlerde de tramvaylara binilecek gibi değil. Saatte bir gelen otobüslerde yer yok. Vapurlar, trenler ana - baba günü. Üstelik, yeni zamlardan sonra vapura, trene hiç binemezsiniz. Dolmuşa binmeye kalksanız, şoförler dönüp suratınıza bile bakmaz. Yayan yürüseniz, yollar yürünecek gibi değil, ezilirsiniz, çiğnenirsiniz, bağırıp çağırır, iter kakarlar. Ya siz birisiyle, ya birisi sizinle kavga eder. Ece, bu şartlar altında nereye gideceksiniz? Nereye gidebilirsiniz? En iyisi oturun oturduğunuz yerde. Evinizde su çıkmadı ya... Yook, eviniz de istimlâk ediliyorsa o zaman gidecek yer aramakta haklısınız.

*

EĞLENCE YERLERİ:

Bedava:

En ucuz eğlence yeri, Galata köprüsüdür. Köprü'ye gider, balık tutanları seyredersiniz. Bir kere kendinizi kaptırdınız mı, akşamın nasıl olduğunu anlamazsınız.

Meraklı:

Çok meraklı bir eğlence yeri de istimlâk edilen binalardır. Eskavatör makinelerinin dişli ağızlarıyla taşı, toprağı, demiri nasıl kaldırıp attığı görülecek manzaradır. Bu manzara karşısında ağzınızı bir karış açarak, akşama kadar fennin en son icadını merakla seyredersiniz.

ORTA OYUNU:

Gününüzü neşeli geçirmek istiyorsanız, Sirkeci, Eminönü, Taksim, Beyazıt meydanlarından birine gidip, uygun bir yerde dikilin. Dolmuş bulmak için, kendini ordan oraya atan, arabaların arkasından kan, ter içinde koşuşan zavallıların haline bakar, kahkahalarla gülersiniz.

TİYATRO:

En ucuz tiyatro, yine tramvayların, otobüslerin içidir. Buralarda hem dram, hem komedi bulabilirsiniz. Tramvayların, otobüslerin içinde oynanan tiyatrolar sizi tatmin etmezse, ordan iner inmez bir aynanın karşısına geçip kendinizi seyredin. Üstünüzün başınızın ne hale geldiğine bakıp güler, yüzünüze, kendi halinize bakıp bakıp ağlarsınız.

OPERA:

Taksim'de, Gümüşsuyu'na bakan taraftadır. On iki senedenberi burada sinler top oynamaktadır. Sizin de bu taştan, betondan iskelete bakarak sessiz bir kalkınma operası seyredip memnun kalacağınız muhakkaktır.

AÇIK HAVA TİYATROSU:

Her gece, beş bin kişilik boş beton basamaklar, sıralar vardır. Bu boşlukta oturarak başınızı dinleyebilirsiniz.

TURİSTİK:

Her keseye elverişli turistik gezi, Hilton'u uzaktan seyretmektir. En turistik yerimiz Sulukule, ancak yabancı turistler içindir.

MÜZELER:

Tarihi eserleri görmek için, Tahtakale arkasındaki Değirmenciler sokağına gidip, ordaki kahve değirmenlerini seyredin.

SERGİLER:

Çarşı, pazarı, manav dükkânlarını gezin, ama uzaktan bakın! El sürmek memnudur.

Bütün bunlardan sonra da bir yere gitmek istiyorsanız, ya aklınız yok, ya da paranız çok demektir.

HASİSLİK MÜSABAKASI

AZİZ NESİN

DÜNYADAN çoook hasisler gelmişler, geçmişler ama, hasisler içinde kuru yemişçi Yâsin Efendi gibisi yok. Böylesi hiç gelmemiş. Peyniri şişeye koyup, ekmeği dışardan şişeye süre süre, ekmeği peynirin manzarasiyle katık edenler, Yâsin Efendinin yanında cömert değil, müsrif kalır.

Hasislerden bir de Mudanya'lı Hamza Efendi var ki, onun da hasislikten yana namı dünyayı tutmuş. İkisinin de hasislik hikâyeleri dilden dile dolaşıyor. İkisi de cimrilikleri, pintilikleriyle övünüyorlar.

Mudanya'lı Hamza Efendiye sorarsan, cimrilikte, mıh ettilikte üstüne kimse yok. Kuru Yemişçi Yâsin Efendiye sorarsan Hamza Efendi için:

— Anlattıklarına bakılırsa o, hovardanın biri... diyor.

Bu iki ünlü hasisin hikâyeleri dilden dile, kulaktan kulağa saraya kadar gitmiş. Padişah ta bu iki hasis kulundan hasislikte hangisinin daha baskın olduğunu merak etmiş. Ama yol parası vermedikleri için ikisini bir yerde birleştirip buluşturmağa da imkân yok.

Padişah ta, bu hasisler müsabakasının sonunu pek merak ettiği için, Mudanya'daki Hamza Efendi'ye İstanbul'a gelmesi için harc-ı râh gönderiyor. Hamza Efendi harc-ı râhı cebine indirip:

— Ben filânca zaman İstanbulda bir cinayet işlemiştim, diyor.

Karakullukçular, bunu duyup, Hamza Efendi'yi yakalıyor, posta ederek İstanbul'a getiriyorlar.

Bedavadan İstanbul'a gelen Hamza Efendinin cinayeti uydurduğu anlaşılınca subaşı değneği indiriyor. Mevsim kış, hava soğukmuş. Hamza Efendi sopaları yedikçe:

— Oh kızıştım, oh kızıştım. Bu sıcaklık bana daha iki kış gider... dermiş.

Yeniçerilerden yakasını kurtaran Hamza Efendi, ne biçim bir hasis olduğunu gösterip, hasislikte Yâsin Efendiyi bastırmak için, Yemiş iskelesine gidip, kuru yemişçi Yâsin Efendinin dükkânını buluyor.

— Selâmünaleyküm Yâsin Efendi.

— Ve aleykümselâm... Tanıyamadım, siz kimsiniz?

— Mudanyalı Hamza...

— Ooo Hamza Efendi, hoş geldiniz. Namınızı çoktandır duyarız. Hele buyrun şöyle biraz ayakta durun!

Hamza Efendi, bu ikramın altında kalır mı? O da Yâsin Efendiye;

— Eyvallah... Hadi sen de tabakanı çıkar da bir cıgara yak! diyor.

Körebe!..

Bu konuşmaları padişahın adamları da dinlermiş. O sırada, Yâsin Efendi taşınan leblebi çuvallarından bir leblebi yere düşüyor. Yâsin Efendi yere düşen leblebiyi hemen alıp ağzına atıyor.

Hamza Efendi bu kadar israfa nasıl dayansın...

— Yâsin Efendi, Yâsin Efendi... diyor, bir de hasisim diye ortaya çıkar böbürlenirsin. Yazıklar olsun sana. Hasisliğin adını da iki paralık ettin. Ben Mudanya'da senin bunca methini duydum. Demek sen nam almak için, adını cimriye çıkarmış müsrifin birisin. Bir müşteriye satıp ta para kazanacağın leblebiyi, nasıl kırıp ta yedin... Bre ziyankâr seni...

Bunun üzerine Yâsin Efendi iki parmağını şöyle bir ağzına daldırıp leblebiyi çıkarıyor, çuvallardan birine koyuyor.

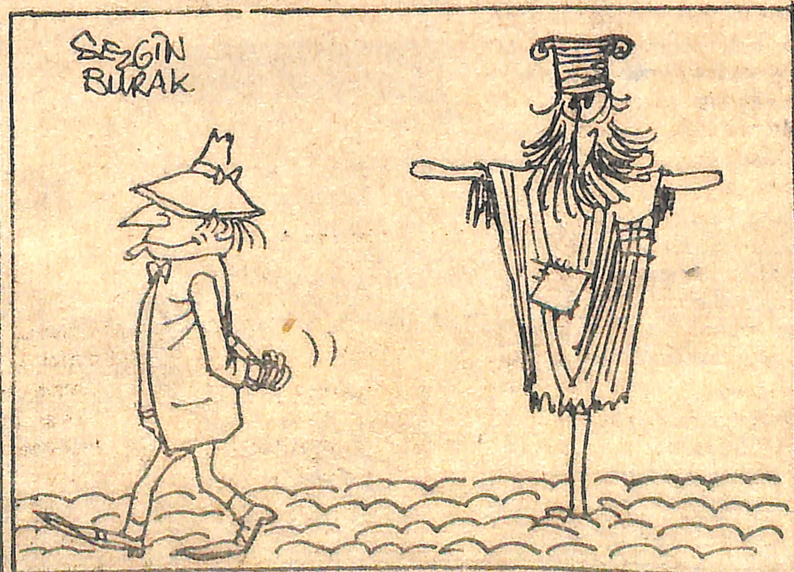
— Bre anlayışı kıt âdem, diyor, ben hiç leblebiyi yer de ziyan eder miyim? Ben o leblebiyi şişsin de ağır çeksin diye ağzıma attım.

Hamza Efendi, hemen Yâsin Efendinin eline varıp:

— Pes Efendi hazretleri, anladım ki siz hasislerin piri imişsiniz... diyor.

ZÜLKÜF BEY:

Ah şu Pafur Kumpanyası

★ ADNAN VELİ ★

İKİ gözüm kardeşim Müyesser hanımcığım;
Evvelâ mahsus selâm eder, iki gözlerinden öperim.

Kardeşçiğim, epeydir sana uğrıyamadım. Kusurumu bağışlarsın eib et... Ne vakit o tarafa geçmiye niyet etsem, muhakkak bir müşküllük çıkar. Artık bu perşembe, mutlaka Müyesserciğime gideceğim, derim. Ama bir de bakarımki, zırt kapı, madenci Ziyanın baldızı gelmiş. Pazartesi ne yapıp yapıp gideyim, derim. Çat kapı, Hayrünnisalar damlamış.

Velhasılı kelâm kardeşciğim, çarşı pazardı, çamaşırdı, yemekti, bulaşıktı, misafirlikti derken, akşamı ediyoruz.

En nihayet bundan on beş gün öncesi, Bağlarbaşında, Münciyenin dul kızının nişanı vardı. Hazır karşı kıyıya geçmişken, iptida Müyesserciğime uğrarım, ondan sonra da nişana gidebilirim diye, kendi kendime kavilledim. Köprüdeki bafur iskelesine gelince, bir de ne göreyim?.. Hükûmat, bir kıyıdan öbür kıyıya geçmeği yasak etmiş. Bafurlara sırf zenginler binecekmiş. Öteki ahali bafura binmesin diye kanun çıkmış. Kanunda diyormuş ki, eskiden bir mecidiyeyi verince karşı kıyıya geçen adamdan, şimdi bilmem kaç mislini alacaksınız diyormuş.

Eh, bizim de halimiz vaktimiz ne olacak, ancak kendi yağımızla kavruluyoruz. Bafur kumpansının istediği parayı ben nasıl veririm?

İki elim böğrümde kalıverdi. İskelenin memurlarından Cemalettin efendi diyerekten çok iyi bir efendi var. O yanıma geldi, biraz benimle dertleşti. Bafur fiyatlarının sebebini de anlattı. Onun demesine göre, bafurlar ucuzken karşıdan karşıya çok ahali gidip geliyormuş. Söz temsili bir bafura bin kişi binecekken, kalabalık yüzünden üç bin kişi biniyormuş. Rabbim esirgesin, bu bafurlardan biri bir kaza geçirir de, İzmitteki gibi cemi cümle sulara garkolur diyerekten bafur müdürlerinin yüreğinde bir korku varmış. Bafura binen ahaliyi nasıl azaltalım diyerekten içtima kurmuşlar. Bir tanesi demiş ki, bilât fiyatlarını pahalılaştıralım, ahalinin canına okuyalım, demiş. Hem çerçöp insanlar bafurları doldurmaz, hem de biz az yolcu taşıyıp dünyanın parasını kazanırız demiş. Bizim kumpanyamız da ne kadar müdür varsa, zaten hepsi zayıfladı demanında bile, iki parmaktan fazla yağ yok demiş. Onun için az ahali taşıyıp çok para kazanınca hem müdürlerimizi semirtiriz, hem de çiftliğin başka masarifi çıkar, demiş. Bu lâflar, ötekilerin de zihnine yatmış. Tutmuşlar bir fiyat düzüp, dosyayı da koltuklarına kıstırıp, Angaraya, ruhsat almıya gitmişler. Angarada demişler ki, kumpanyamız, ucuzluk sebebine hep zarar edip duruyor demişler. Bafurlarımıza çok yolcu biniyor demişler. Ahalinin bir kısmı, karşı kıyıdan kalkıp İstanbula iniyor, demişler. İstanbulda istimlâk yüzünden toz toprak var, göz gözü görmüyor, demişler. Ahali bu tozun içinde dolaşa dolaşa ne üst kalıyor, ne baş demişler. Esvapları ziyan oluyor demişler. Memlekette zaten kumaş da bulunmuyor, demişler. Ahaliyi kumaş ziyanlığından kurtarmak için kumpanyamızın vicdanı zangır zangır titriyor demişler. Onun için İstanbula az ahali insin demişler. İstanbuldan karşı kıyıya geçecek ahali, zaten orada trambay, otobos, dolmuş bulamıyaraktan sıkıntı çekiyor, demişler. Ne ahaliye sıkıntı olsun, ne de biz zarar edelim demişler. Bafur fiyatına zam yaparsak, herkes rahat bir nefes alır demişler.

Bunun üzerine Angaradakiler de, sahi iyi akıl ettiniz, demişler.

Bunları bana, Köprü iskelesindeki bafur memuru Cemalettin efendi anlattı. Anlattıktan sonra da kimseye söyleme diye, Rukiyenin üzerine yemin ettirdi

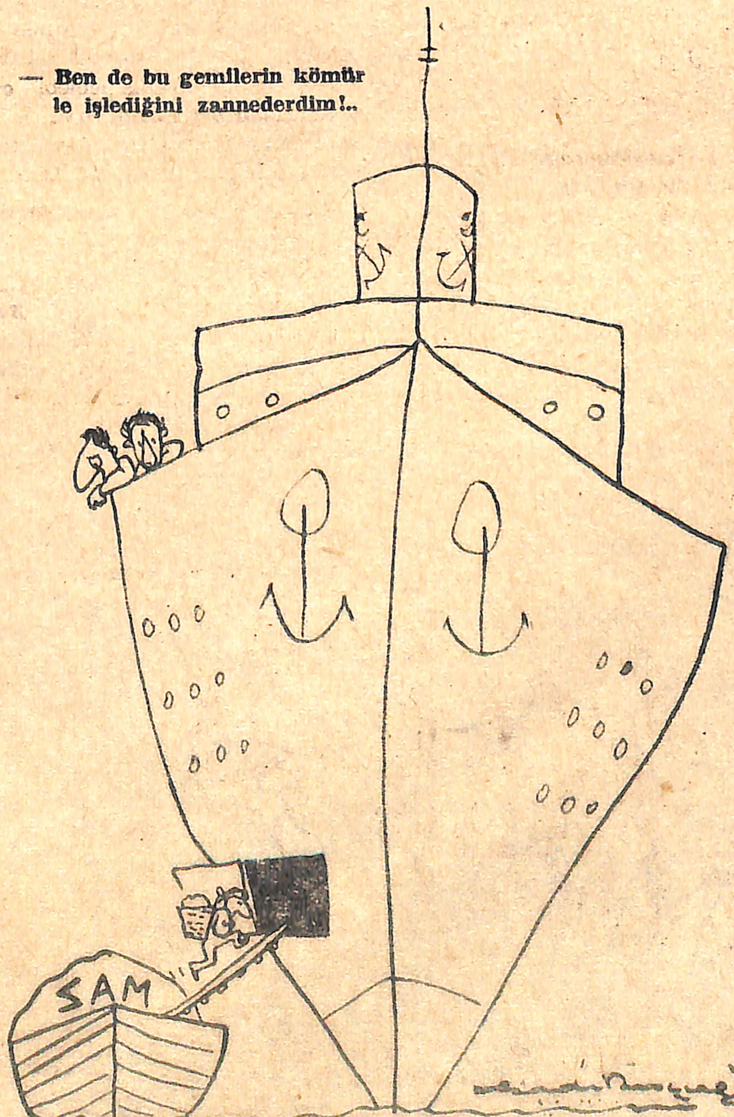
Onların bir müdürleri varmış. Baş müdürmüş. Böyle şeylere çok kızarmış. Baş müdür şimdi Avrupa memleketine bafur satın almıya gitmiş. Yanında sekiz, on tane de muavini varmış. Avrupa memleketinin her tarafını tam altı ay dolaşıp, yiyip içip, bafur seçeceklermiş. Bu on kişinin sırf yol masarifi, vallahi yalan söylemiyeyim, galiba otuz bin Amerikan lirası ediyormuş.

İşte kardeşim, hali keyfiyet böyle... Bafur bilâtı alamayınca köprüden geri döndüm Terzi Nimetin oğluna, şu mektubu yazdırayım dedim. Yarın öbür gün mektup fiyatları da artarsa, artık mektupla bile görüşemiyeceğiz kardeşim. Senden cevap beklerim.

Gazetelerden: Köprü - Kadıköy 75 kuruş!..

Kadıköy faciası!..

— Ben de bu gemilerin kömür le işlediğini zannederdim!..

★

Yazan :
YALÇIN KAYA

★

HAYATTA HER ŞEYİ YAPMAK LÂZIM

— Vay Osmancığım!

— Vay ağbiciğim!

— Yahu nerelerden çıktın böyle?

— Valde handan, ağbiciğim. — Hapisten ne zaman çıktın, diyecektim.

— Dün.'

— İçerisi nasıl?

— Berbat! Af ümidi kalmadı. Ağızları bıçak açmıyor.

Pırpır Osman, esrardan yatmıştı. Esrar içmekten... Kafa dengiydi. Cezaevinde epey arkadaşlık etmiştik. İki buçuk yıllık mahkûmiyet, yüreğine oturmuştu zavallının. Öyle ki, çıkmasına pek az gün kaldığı sıralarda bile:

— Çıkamıyacağız şu dinine yan dığımının yerinden! derdi.

Ben de:

— Çıkarsın çıkarsın! derdim. Çıkar da yeniden girersin. Üzülme!

— Ağzını hayıra aç!

— Köpek pislik yemekten vazgeçmez.

— Ağbi, bundan sonra o yollar kesik!

İşte cezaevinden çıkmıştı.

— Nasıl, dedim, o yollar kesik mi?

— Hangi yollar, ağbi?

— Duman yolları.

— Yok ağbi, kesik olur mu?

— Hapiste ne demiştin?

— Boş koy onu! Kuş, kafeste başka öter, dışarda başka.

— Söyle bakalım deve kuşu, şimdi ne iş tutacaksın?

— Yine askıcılık yapacağım, ağbi.

Tepsi yerine askı ile çalışan kahve garsonlarına askıcı denilir.

— Kimin yanında? diye sordum.

— Şemsinin...

— Başın belâya girecek oğlum. İkiniz bir araya gelince, yine ipin ucunu kaçırırsınız. Sen keş, o keş!

— Maymunun gözü açıldı ağbi. Sinyalci koymadan çekmem. Hişt geliyor, dedi mi, nefes zulaya!

— Bir daha düşersen acımam namussuzum. «Çeksin kerata. Akıllanmamış» derim.

— Akıllanmış de! Akıllılar içer çünkü bu...u! Esrar, eroin çeken meşhur artist ve yazarlarımızı sıradan sayayım mı?

— Sıradan kalayla. Bakırları görünmeye başladı artık tereslerin.

— Ağbi, bu lâf bana da dokunuyor.

— Dokunmaz dokunmaz. Sen, meşhur artistlerden, meşhur yazarlardan değilsin Bizdensin.

— Ağbi be!

— Söyle...

— Bugün bir çift kâğıtlı çektireyim sana.

— İskambil bilmem ki...

— İskambil değil ağbi, esrar.

— Allah göstermesin.

— Ondan sonra bak ne hikâyeler sallarsın. Roman bilem yazarsın ağbi. Aşklı meşkli. Esat Mahmut gibi.

— Allah göstermesin.

— Adam ne yazıyor be!

— Şimdi kendi kendini yalanladın işte. Esat Mahmut, esrar mes rar çekmez. Demek ki, bu işler esrarsız da olurmuş.

— Onun gibisi kırk yılda bir çıkar.

— Hattâ kırk bin yılda bir...

— Değil mi? Esat Mahmudun bir eşini gösterebilir misin?

— Allah göstermesin.

Sigara yaktık. Koluma asılarak:

— Ağbi, dedi, esrar zihin açar.

— Kapat şu bahsi! dedim. Zihin açsa serbest bırakırlar.

— Bırakırlar mı be ağbi? Vatandaşın zihni açılınca gözü de açılır. Sonra da, parti küt aşağı!... Esrarın cezasını neden fazlalaştırdılar? Hep bundan! İçicilik iki aydı, iki buçuk yıl oldu. Satıcılık iki yıldı, on yıl oldu. Hem içip, hem sattın mı, on iki buçuk yıl. Yani üç seçim boyunca içerdesin. Yaslı gittim, şen geldim. Aç koynunu ben geldim.

— Bu iş parti işi değil, memleket işi.

— Sen öyle bil! Çin işi Japon işi. Bunu yapan iki kişi.

Konuştu, konuştu. Esrarın faydasına inandıramayınca, «Hayatta her şeyi bir kere olsun yapmak lâzım» yolunu denedi...

— Her şeyi mi? diye sordum.

— Bir şey hariç! dedi. Çakarsın ya.

— Peki, kandırdın.

—Yaşa ağbi! Erkeksin. Altı okka yürek var sende.

— Şemsinin kahvesi, bir apartmanın zemin katında olup çarşı kahvesidir. Yani masası, iskemlesi yoktur. Çayı, kahveyi dükkânlara, yazıhanelere satar. Ocakta Şemsi... Gel-git için iki askıcı var. Biri, bugün yarın askere gidecek. Osman onun yerini almak için bekliyor.

Ocağın karşısına rastlayan duvarda üç resim: Lana Turner, Elizabeth Taylor, Brigitte Bardot! Üzerlerinde, Şemsinin kurşun kalemle karaladığı gevezelikler:

«Belâlım ve helâlım Şemsi,
Ve Allah kadını niçin yarattı biliyor musun? Türkler, kadınsız edemiyecekleri için... Bütün meyvalarım emrine âmade. İster soy, ister soyma. İster tabağa koy, ister koyma. Neşen bilir anam.

Brigitte Bardot»

«Yavrum Şemsi'ye,
Sen benim şemsiyemsin. Yağmurdan kaçıp doluya tutulduğum şu günlerde sana muhtacım. Sakın geç kalma, erken gel! Ammanın ammanaaa, dik mumu şamdana. Anasını istemezsen, kızımı vereyim sana.

Lana Turner»

«İmanım Şemsi,
Mike Todd yiyemedi beni.
Sen ye Şemsiciğim, sen ye!
Çatal, kaşık sarmaz seni.
El ilen, parmak ilen ye!

Elizabet Taylor

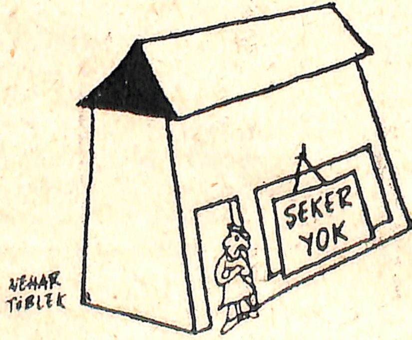
Selâm vererek girdik. Şemsi:

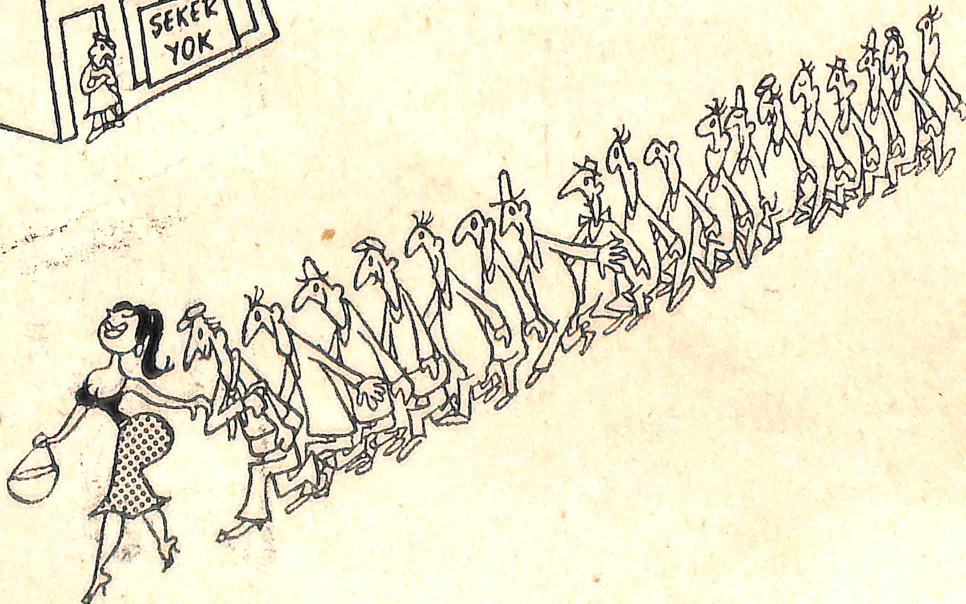
— Aleykümselâm! dedi.

Osman, Şemsiyi dışarı çekti. Kulak verdim. Osmanın söylediği duyulmuyordu ama, Şemsi:

— Yalçına güvenemem: Günün birinde kalkar yazıverir. Polisler zaten işkilli. Adımız çıkmış dokuza, inmez sekize.

— Yahu öyle deme. Bu adam esrarın zevkini alırsa, esrar şöyle iyi, böyle faydalı, diye döşenir de döşenir. Yazıların uyandıracağı alâkayı bir düşün. Bakmışsın halk tamamen bizim tarafımızı tutuyor. İş o kerteye geldi mi kolay. Hükûmetin de yüzünde gözü var. Esrarı serbest ettim, deyiverir mi?!..

TABUTLUK:

Demokrasiden önce siyasi günahların çıkartıldığı oda. Ri vayete göre eni yoktur, boyu yoktur, sadece derinliği vardır. Girenin, kendisinden evvel canı çıkar.

Gecesi, gündüzü belli olmaz: Her an, tepesinde dünyanın en büyük ampülü yanar. Bu sayede, fazla yağlarınız kolay ca erimiş de olur!

Her dünyaya gelen, sonunda mutlaka tabuta girecektir. Ama, Allah kimseyi tabutluğa düşürmesin!

TURŞU:

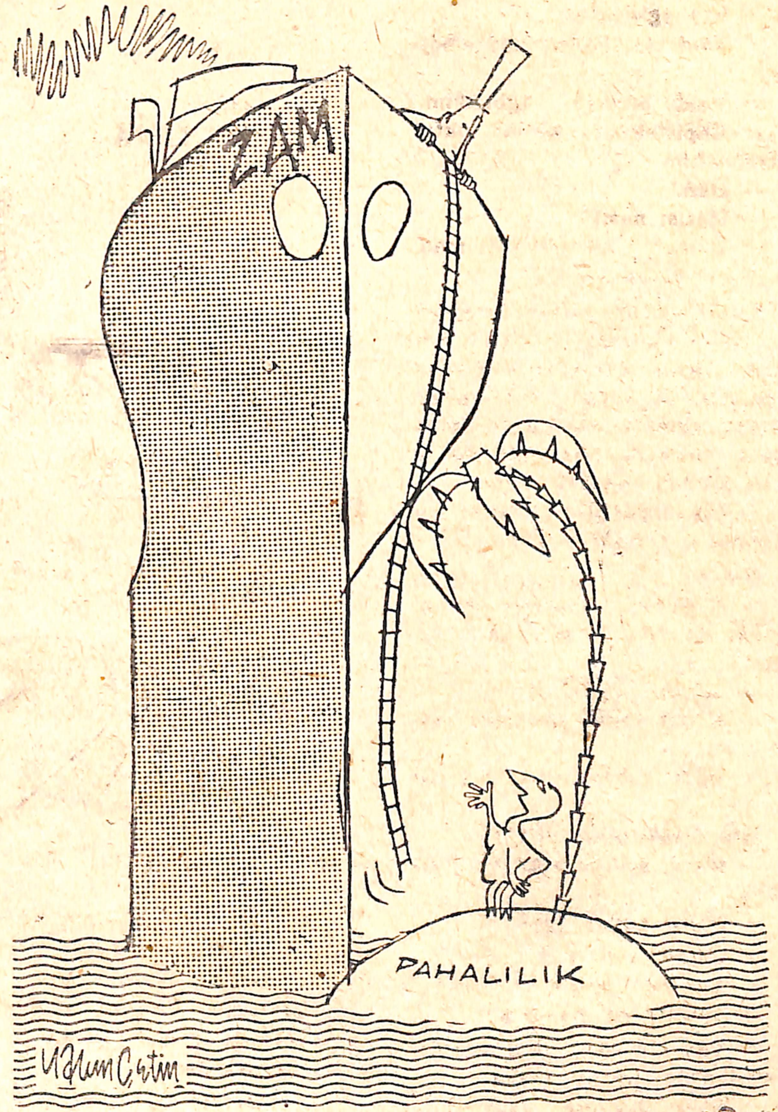
Kimisi tuzlu suya, kimisi sirkeye kurulan sebze salatasıdır. Hıyardan, patlıcandan, lâhanadan, biberden, pancardan olanları en makbulüdür. Son yıllarda fasulyeden, kabaktan, bamyadan bile yapıyorlar.

İnsanlarda zaman ile, yılların keskin sirkesi içinde pişerek turşulaşır. Ama, insan turşusu, öbür turşuların tam tersine, iştah açmaz, iştah kapar!

Son yıllarda turşu reklâmları İstanbul radyosuna kadar girdi. Yakın geçmişin en ünlü kabadayılarından biri Turşucu Cemal idi. Bir gün, tek başına Şehzadebaşı karakolunu basmış ve hepsinin turşusunu çıkarmıştı!

Politika hayatında da turşuya dönenler vardır: Ama, tıpkı içi geçmiş, bozulmuş tur şulara benzerler. Hafif bir küf içinde çürüyüp atılmaktan başka nasipleri olmaz!

— İstemiyorum yahu, ben burada daha rahatım!..

Şemsi ocağa döndü. Az sonra yaprak dolması kalınlığında bir sigarayla yanıma geldi:

— Tüttür!

Kibriti çaktım ve beni yalnız bırakmalarını söyledim.

— Biz kapıya gidiyoruz, dediler. Dış kapıya... Sinyalimizi alınca sigarayı şu deliğe atar, üstünü şuradaki kumla örtersin.

Bir çektim. Bir şey anlamadım. Bir daha çektim. Yine anlamadım. Bir daha, bir daha çektim... Ayak sesleri var.

— Osmaan! diye bağırdım.

— Buradayım, dedi.

Kendisini görünce rahatladım. Neden ürktüğümü sordu.

— Ayak seslerinden! diye cevap verdim.

— Amcaydı! Apartmanın kapıcısıydı yani. Korkma, ondan zarar gelmez.

Osman gitti. Yedinci nefesteyim ama, hâlâ bir şey yok. Belki acemiliğimdendir. İyi çekemiyorum mu, ne? Osman seslendi:

— Dayı geliyor.

— Dayı geliyor.

Bu defa ayak seslerine aldırmadım. Amcalardan, dayılardan zarar gelmez derken, karşıma bir adam dikiliverdi. Sanki yerden bitmişti. Sigarayı çekti aldı. Didik didik edip içindeki esrarı bulunca, sert bir dille:

— Düş önüme! dedi.

Yuvam, mesleğim! En fenası, gazeteci olarak yattığım cezaevine esrarkeş olarak dönüşüm. Bunları düşündükçe çıldıracağım. Gözlerim karardı.

Ayıldığım zaman Osmanla Şemsinin gülmekte olduklarını gördüm. Osman kolonya koklatıyordu.

— Şakaydı yahu! dedi. Bu kadar korkacağını bilseydim yapmazdım. Deminki arkadaşın adı Hüsnüdür. Caddeden geçiyordu. Çevirip; «İçeride kafasını, dalgasını bulan biri var. Gir korkut!» dedim... Sen bayılınca kaçtı.

Şemsi:

— Sigarayı neden saklamadın? diye sordu. Ya gelen polis olsaydı?

Terimi silerek:

— Sinyal varmedin ki! dedim.

— Amma vermedik ha. Dayı geliyor, diye bağıran kimdi?

— Dayı şey mi, polis mi?

— Polis ya!

— Allah Allah.

— Ya!

Kapıya yürüdüm:

— Bana eyvallah! Dayılarınız da, amcalarınız da sizin olsun.

— Gel, dedi Osman, bir sigara daha sardım.

— Afiyet olsun.

— Hey Allahım. Ya Rabbim, o bize yalvaracağına biz yalvarıyoruz. Aptaliko bilmez ki esrarın şifasını. Esrar, şu mucizeli ilâçlardan da mucizelidir. Her bir hastalığa iyi gelir: Nevraljiye, sosyolojiye, psikolojiye, her şeye her şeye... Say say bitmez. Hiç bir şeye yaramasa, yediklerini hazmettirir.

— Öyle diyorsun ama, iki buçuk yılı zor hazmettin. On yıl yesen ne yapacaksın kimbilir?

Osman, arkamdan bağırdı:

— Ulan, şu gazeteciler amma ciğersiz!

Şemsi:

— Nefes alamıyorlar ki, dedi, neylesinler ciğeri?!..

Yalçın Kaya

YAZISIZ!..

Şakalar

Meslek icabı

Çapkınlığıyle maruf genç avukatlarımızdan biri, yolda yeni karısı ile Beyoğlundan geçerken, karşılaştığı sarışın bir dansözü şapkasını çıkarıp selâmlar. Buna sinirlenen karısı, onu neden selâmladığını sorar, genç avukat hemen karşılık verir:

— Meşhur bir sanatkârdır. Meslek icabı olarak ona selâm verdim.

Karısı, mânalı mânalı yüzüne bakar:

— Onun mesleği mi, yoksa senin mesleğin icabı olarak mı selâmladın?..

*

Balık çorbası!

Cimriliğiyle tanınmış bir tüccar, arkadaşına iftiharla anlatıyordu:

— Bizim hanım, çok idareli bir kadındır. Düşün, akvaryomdaki suyu değiştirdiği zaman dökmez, onu tencereye koyar ve o su ile, ağzımıza lâyık öyle bir balık çorbası pişirir ki..

*

Aynı mal!

Tefeci, borç para isteyen adama bağırdı:

— Boşuna beni ikna etmeğe çalışma, ben rehinsiz borç para vermem, kardeşim dahi olsa..

Adam, başını salladı:

— Haklısın, kardeşini herkesten fazla tanırsın!.

— Seni öpünce ne yaptın?..
— «Anne.. Anne!, Gel yeni damadını gör!» diye bağırdım!..

Ümit dünyası!

Mevsimin ilk kır balosu bir hayli kalabalıktı. Yakışıklı sporcularımızdan M. hiç bir baloyu kaçırmıyan bayan N. nun yanına yaklaşıp sordu:

— Affedersiniz hanımefendi, bu dans için kimseye söz verdiniz mi?

Dul bayan N. tatlı bir gülümseme ile cevap verdi:

— Hayır canım.

— O halde sizden bir ricam var, kabul edersiniz tabii?

— Şüphesiz, memnuniyetle.

Genç sporcu, elindeki paketi bayan N. ye uzattı:

— Paket birkaç dakika sizde kalsın, ben şu karşıki masada oturan pembe elbiseli kızla dansedeceğim!

*

Büyük iyilik!

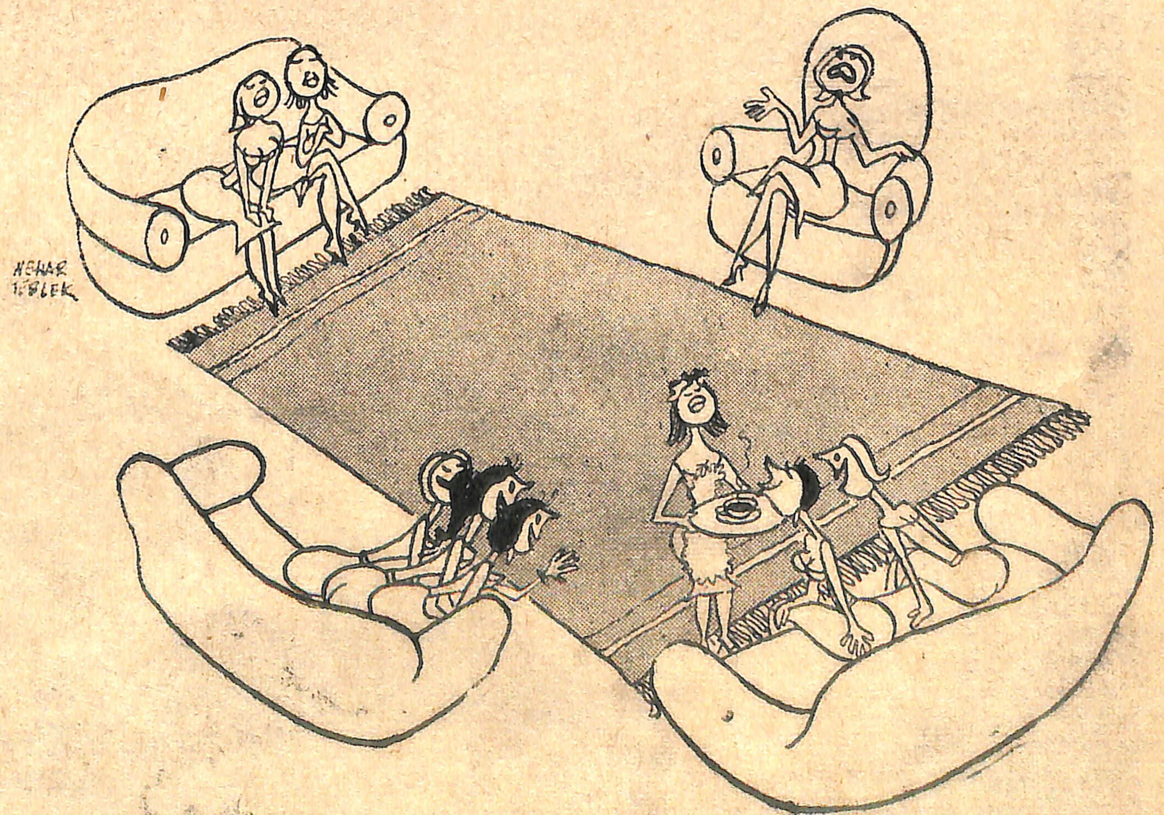
Kadın, akşam üstü eve gelen kocasına, neşeli neşeli:

— Bugün büyük bir iyilik yaptım. Fakir bir kadını sevindirdim. Ona bizim eski giyeceklerimizden birkaç parça verdim.

— Neler verdin bakayım?

— Senin on sene evvel yaptırdığın palto ile benim on gün evvel diktirdiğim robu...

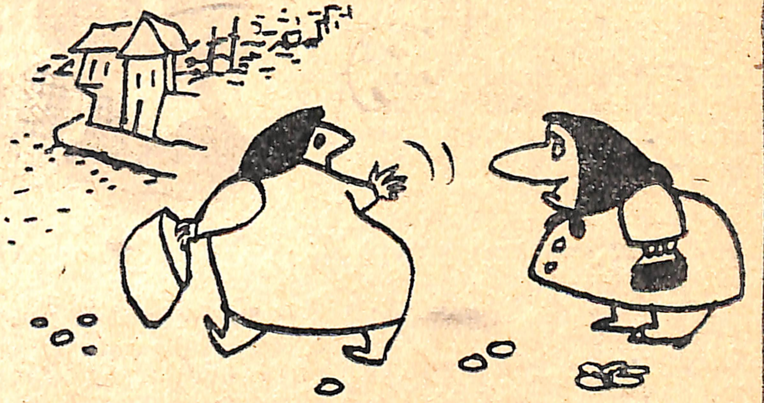
Kahve 88 liradan satılacak.. (Gazeteler)

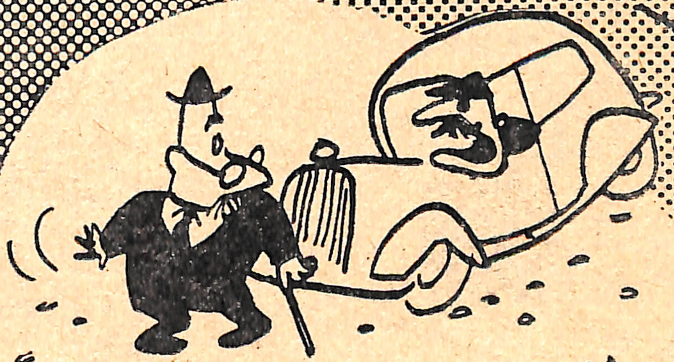
— Kızım, biraz da buradan, misafirlere koklat!..

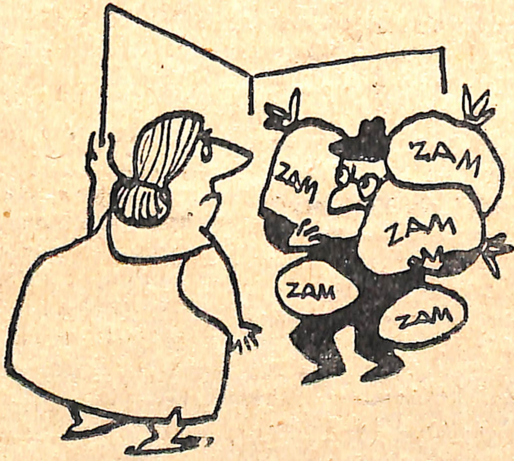
-ÜF BE! ZAM GİBİ KARI...

-KOŞ HEMŞİRE KOŞ! PİYASAYA ZAM GELMİŞ, BİTMEDEN ALALIM...

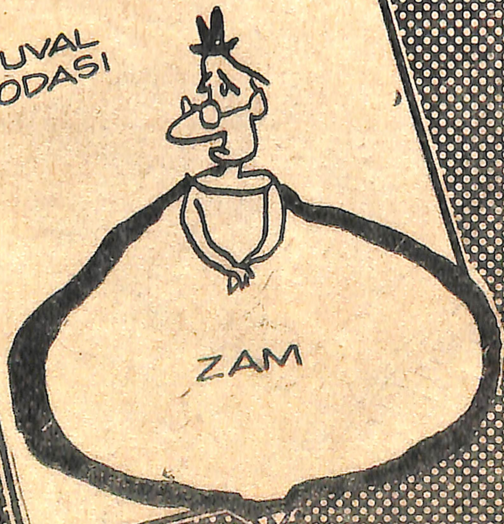
-ULAN MORUK! ÖNÜNE BAKSANA, ZATEN BİR ZAMLIK CANIN KALMIŞ...

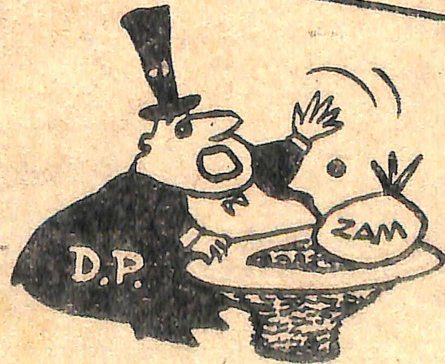

YAZISIZ

-GEÇ KALDIN AZİZİM.. SENDEN ÖNCE ZAM GELDİ...

-HAYDA! Bİ DOSTLUK KALDI!...Bİ DOSTLUK!...

★ Yazan : **BİTİRİM** ★

BOĞAZIN sakin bir körfezinde yazlığına kiraladığım yalıda, başbaşa ve yapayalnızdık. O gün yeni tanışmıştık. Bir içim su gibi, ateş gibi, fıkır fıkır kaynayan, bir genç kadındı. Kıpkırmızı ve daima gülümser gibi duran dudakları vardı. Uzun kirpikli gözleri pırıl pırıldı. Haydi biraz da edebiyat yapalım, o kirpikler kalbime birer hançer gibi saplanmıştı. Merhamet, aman!. .

Böyle hallerde ne yapılır? Tabiî önce konuşulur. Hemen sarılacak değiliz a, ayıp denen bir şey var!

Kıymetli şark halılariyle döşenmiş büyük salonda, akşamın alaca karanlığı içinde birbirimize, taze bir heves ve biraz da yabancılık tatlılığı hissederek bakıyorduk.

Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Ellerini, sıcaklığı da karşıdan hissedilen saçlarında birleştirip:

— Yüzüme bakın, diye nazlı nazlı konuştu, ama iyice bakın, beni hatırlamanızı istiyorum!...

— Hatırlamak mı, sizden ayrılmağa niyetim yok ki!...

— Bu gece ilk ve son buluşmamız olacak, beni bir daha hiç göremiyeceksiniz...

— Siz pek romantiksiniz galiba cicim, böyle şeyler ancak şairane romanlarda olur. Fakat güzel bir roman da tekrar tekrar okunabilir...

— Yarın saat tam on birde, Yeşilköyden bir uçakla İtalyaya uçuyorum.

Doğrusu böyle bir şey beklemiyordum. Şaşırdım:

— Doğru mu söylüyorsunuz?

Cevap vermedi.

— Ne zaman döneceksiniz? diye tekrar sordum.

— Dört beş yıl sonra, belki...

— Hayır hayır gidemezsiniz!

Yan tarafta, büfenin üzerinde duran fildişi bir Buda heykelinin sivri burnuyla oynayıp, gülümsedi:

— Ne siz ne de ben, hiç bir şeyi değiştiremeyiz ki...

— Niçin, her şeyi insanlar değiştirir.

— Meselâ, bulutları da mı?...

— Tabiî!... Biz istersek bulutlara bakmıyabiliriz ve onları hiç görmeyiz. Herkes kendi dünyasında az çok hükmeder canım...

Belindeki şık kemeri çıkarıp attı:

— En iyisi bu geceyi güzelleştirelim diye gözlerimin içine baktı, bizim elimizden yalnız bu gelir...

Elini tutmak istedim, hızla çekip kurtuldu. Kaşlarını yay gibi çatarak:

— Bana ne söz vermiştiniz?

— Peki peki diye güldüm, bu harikulâde güzel gecenin rejisörü siz olacaksınız. Nasıl isterseniz öyle hareket edeceğim.

Geniş divanın bir köşesine uslu uslu oturdum. Onu seyretmeye başladım. Pencereye doğru gitti. Tülleri kaldırdı. Koyu renkli, ışıklar içinde duran İstanbul manzarasından içeriye doğru esen serin havada içini çektiğini farkettim.

— Hiç olmazsa isminizi söyleyin.

— Hangi ismi çok beğeniyorsanız beni öyle çağırın diye gülümsedi.

— Sizinle nasıl konuşmamı isterdiniz?

— İçinizden geldiği gibi...

— Peki, nasıl hareket edeyim?

— İçinizden geldiği gibi değil, akıllı uslu olun.

Ve odanın duvarlarında göz gezdirip:

— Bu pembe duvarlar, şimdiye kadar çok şeyler seyretmiş dedi.

— Bütün evlerin duvarları çok şeyler seyreder canımın içi.

Uzaktan akseden bir müziğin en güzel seslerde dalgalanan büyüsü içinde yerimden doğruldum. Anlaşıldı bu böyle olmıyacak. Ortalığı biraz ısıtmalı.

Bendeniz yaman bir kokteyl ustasıyımdır. Şimdi şip şak bir tertip hazırlasam, karşılıklı birer tek yuvarlasak, işler yoluna girer. Böyle baygın baygın keman sesi dinlemekle olmaz. Ve dudaklarımla çapkın bir havayı ıslıkla öttüre öttüre büfenin başına geçtim, başladım içki şişelerini çalkalamıya.

Aksi gibi, şişelerin çoğu boşalmış. Birer birer yoklayıp boşları pencereden dışarı fırlatmıya. dibinde biraz içki kalmış olanları da kaba boca edip çalkalamıya başladım. İş bitince, bütün boş şişeleri denize fırlattım.

— Şimdi dedim biz de bu şişeler gibi, engin bir âlemin koynuna gireceğiz.

Birer kadeh içtik. Yüzü pembeleşti. Serçe parmağının ucundan tutmama müsaade etti.

— Bırakalım şu merasimi canım, şöyle sere serpe yan yana uzanalım...

— Durun durun, daha buraya alışamadım.

— Ama siz sekiz yüz elli dakika sonra uçup gidiyorsunuz. Hem beni artık ismimle çağırsanız nasıl olur...

— İsminizi bilmiyorum ki.

— Siz, en çok hangi erkek ismini beğenirsiniz.

— Şimdiye kadar hiç bir ismi beğenmedim.

— Benimkini beğenecek ve hiç unutamıyacaksınız.

— Nedir?

— Şimdi söylemem.

— Şu sırtımdaki düğmeyi çözer misiniz?

— Memnuniyetle.

— Yalnız dikkat edin eliniz vücuduma değmesin gıdıklanırım.

— Bu cici iskarpinleri bana bırakır mısınız? Onları masamın üzerinde hâtıra olarak tutardım. Yan yana duran bir çift cici iskarpin kadar hiç bir şey, sahibini hatırlatamaz.

— Peki ben çıplak ayakla nasıl giderim?

— İsterseniz sizi İtalyaya kadar kollarımla götüreyim.

— O kadar kuvvetli misiniz?

— Uçağa, öylece beraber binerdik canım! Bakın çorabınızın bilek kısmı kaçmış.

— Ah bir yere takmışım!

Gerindi ve tatlı tatlı esner gibi nemli dudaklarını araladı.

Onu bu halde, ateş içinde seyrederken, birden bire zihnimde bir şimşek çaktı, Elimde olmıyarak:

— Eyvah! diye bağırıp yerimden zıplamışım. Büfeye koştum. Üst çekmeyi çekip baktım ve dehşet içinde kaldım.

Genç kadın şaşkınlık içinde:

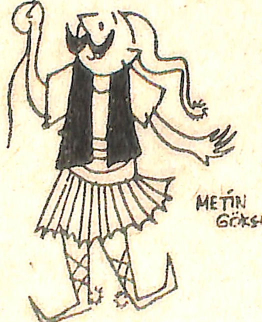
— Ne oluyorsunuz? diyordu.

— Hiç diye inledim, korkmayınız, ciddi bir tehlike yok. Yalnız dalgınlıkla ben bir hata yaptım.

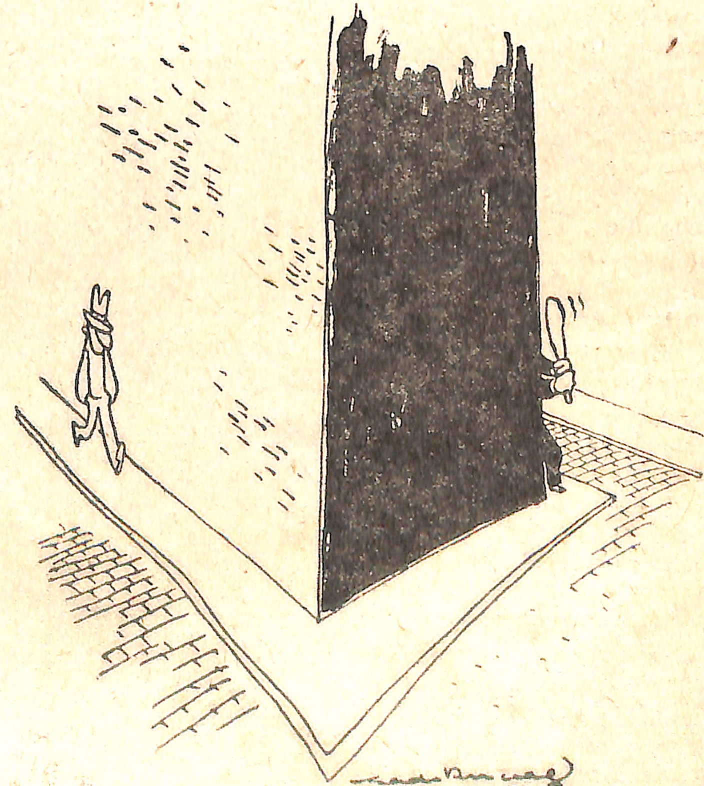
Gözlerini aça aça:

— Ne hatası? dedi.

— Şey, burada uyku ilâcının

«Kırmızı balon»

Yeni zamlar bekleniyor!..

şişesi de vardı, kokteyle onu da katmışım.

— Ne diyorsunuz... Yani ölecek miyiz? Bir doktor çağıralım.

— Yok yok istemez size söylemedim, ben doktorum. Temin ederim ki, tehlike yok. Yalnız az sonra bizi bir uyku bastıracak o kadar.

— Ya, yarın akşama kadar uyursak?!

— Yok canım, sabaha kadar tesiri kalmaz. Zıplayıp kalkarız.

— Aman Yarabbi! Tevekkeli değil vücudum birden bire gevşeyiverdi.

Kendimi tarttım. Sahi bende de bir gevşeklik var. Karşılıklı esnedik.

— Şimdi ne olacak.

— Bu da sorulur mu canım. Elimizden geldiği kadar uyumamıya gayret edeceğiz tabiî.

— Niçin uyku ilâcı içiyorsunuz?

— Ben içmiyorum, ilâç halamın.

— Aman ne tedbirsizlik! Hiç buraya konur mu! Şişesi nerde?

— Bilmem, denize fırlatmışım. Öbür şişelerle birlikte.

Karşılıklı bir daha esnedik. Öpüşmek yerine esnemek. Billâhi iyi! Biraz yanına sokulayım dedim, beni hızla itti:

— Dünyada dedi bu halde sevişemem. Hattâ kalkıp gitsem iyi olur.

— Sokakta mı uyuyup kalmak istiyorsunuz.

— O kadar tesirli mi.

— Ne de olsa uyku ilâcı bu.

— Ah bana müthiş tesir etti. Göz kapaklarımın ağarlaştığını hissediyorum.

— Ne olur uyumadım bir defacık olsun parmaklarımızın ucundan öpeyim.

— Siz deli misiniz canım! Böyle ölmeğe hazırlanır gibi sevişilir mi?

Hey Yarabbi sen bilirsin!... Ağızlarımızı faraş gibi açıp, hiç durmadan burun buruna esniyoruz...

Derken başlarımızı yan yana koyduk. Dur hele, uyusun da kaçamak tarafından burnunun ucundan bir öpeyim filân derken, yan yana mes'ut çocuklar gibi uyuya kalmışız.

Sizin anlıyacağınız sabaha kadar gaga gagaya, horul horul uyuduk. Aksi gibi rüyamda da elî sopalı bekçiler, lahana turşuları filân gördüm. Öyle bir aşk gecesi ki, içinde aşktan başka ne ararsan var!...

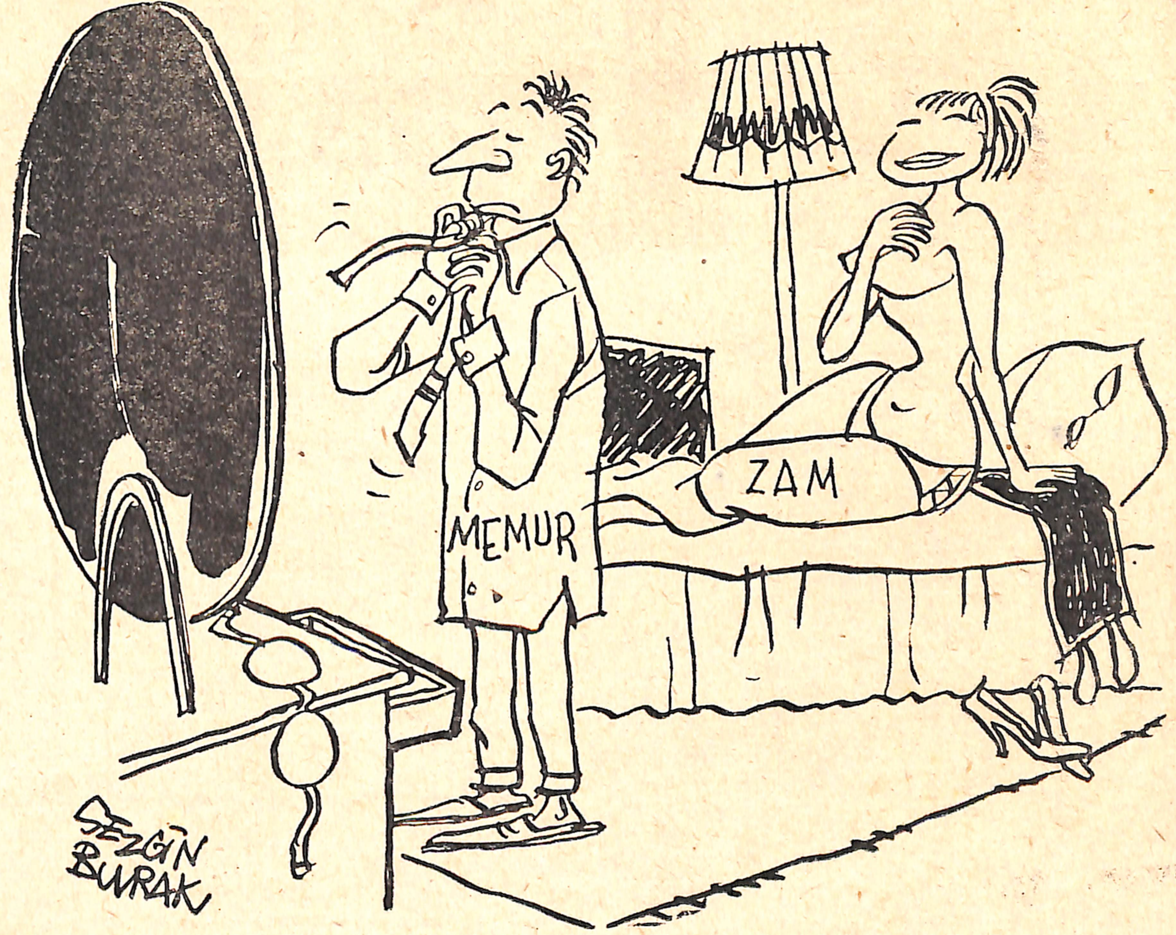
Sabahleyin uyandığımda, kadın çoktan çıkıp gitmişti. Hem de suratımı dolma kalem mürekkebiyle bir güzel de boyamış. Herhalde peşinden hava alanına yetişmiyeyim diye.

Şimdi siz, vah vah vah!... diyeceksiniz. Durun daha bitmedi:

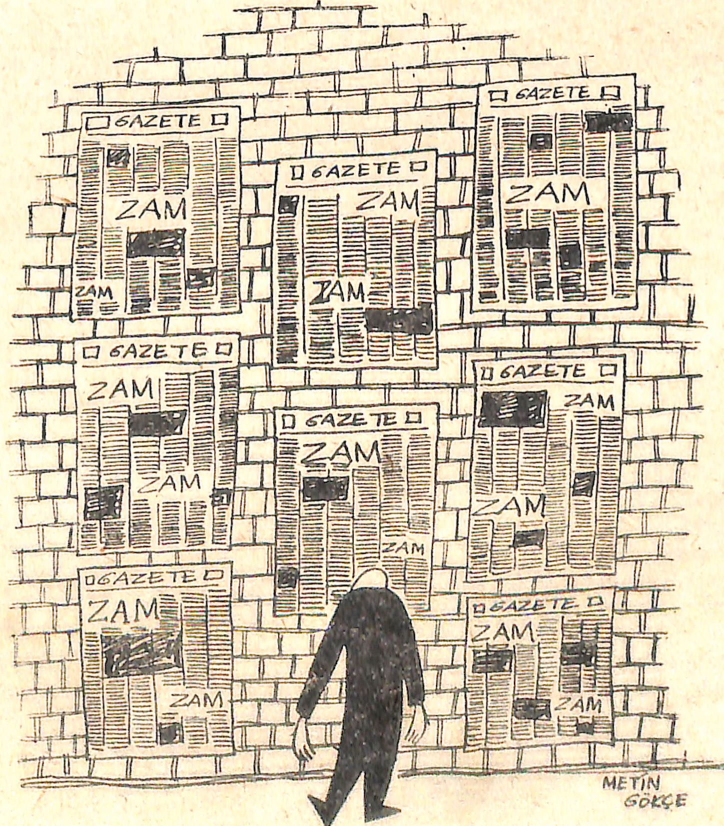
O öfke içinde, büfeye dehşetle bir tekme indirdim. Şangır şungur camları kırıldı. Kırıkları toplarken bir de en alt çekmeye baktım. Uyku ilâcı şişesi orada dopdolu duruyor. İçkide ilâç filân yokmuş. Meğer biz kendi kendimizi telkinle uyutmuşuz!

Yanarım yanarım halâ yanarım...

BİTİRİM

Memur — Bir daha gelme, yıkım oluyorsun!..

«Ağlama duvarı»

Yazısız!

ESKİDEN karikatürü, resimle edebiyatın çocuğu diye tanımlarlardı. On, on beş yıldan beri, karikatürden yazı, yani edebiyat kalktı. Şimdiki karikatürler, altına yazı yazılmadan, ne demek istediğini bize salt çizgiyle anlatıyor.

Dünkü gazetelerde bir resim vardı. Bir genç kız yan oturmuş. Ama ne yan... Yan değil, yanpala; yatmışla oturmuş arası. Orhan Veli'nin «Böyle de yatılmaz ki...» dizesini hatırlatıyor. Böyle de oturulmaz ki... Gazete fotoğrafçısı da, getirmiş, fotoğrafın objektifini, kızın iki bacak açısına dayamış. Terry Moore'un o biçim resminin çekildiğinden beri, gazete fotoğrafçıları alttan resim çekmeğe pek alıştılar... Oysa aşağıdan çekilen resimlerde yüz güzel çıkmaz. Ama yüze bakan kim... Röntgene tutulmuş gibi, kızın içi görünüyor. Müstehcen olmaya müstehcen değil. Ama müstehcen olması için kıl kal mış.

Resim altında, bu kızın güzellik yarışmasına hazırlandığı yazılmış. İşte bu yazı boşuna. Resme bakar bakmaz kızın neye hazırlandığı iyice anlaşılıyor. Hiç yazı istemezdi. Yazısız karikatürler gibi, yazısız fotoğraf... Bak, bak, mâna çıkar..

Kelime!

Son zamanlarda memleketimize gelen şuh bir Fransız artistine, bir gazeteci sorar:

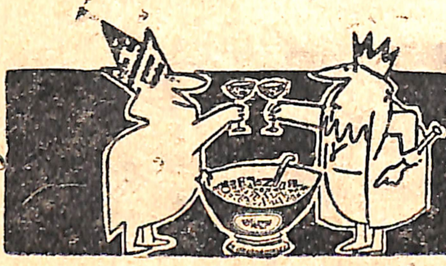
— Kaç yabancı dil bilirsiniz?

Fransız artisti gözlerini süzerek karşılık verir:

— Sekiz dilden birer kelime biliyorum, o benim işimi görüyor.

— Neymiş bu kelime?

— Evet...

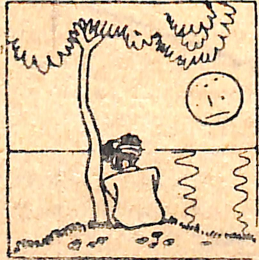
KOKTEYL

60 sene yaşıyan şair:

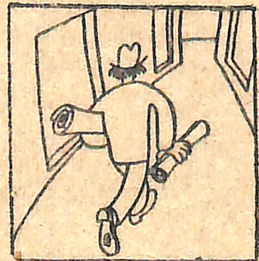
30 sene yıldızlara bakar

15 sene mehtap seyreder

4 sene kafiye arar

5 sene eserini neşredecek gazete arar

1 sene yemek yer

Hadiseler Arasında FELEK

Heybeliadada bir vatandaş

Heybeliadada oturan bir vatandaş şikâyet ediyor:

— Benim işim dolayısile saatlerim hep lüks vapurlara rastlıyor. Onun için her gün gidip gelme 6 lira vapur parası ödüyorum. Ayda 160 lira ediyor. Ne yapacağımı şaşırdım. Ben kiracı da değilim. Ev babamdan kalma! Öteden beri kış yaz orada oturu rum.

Dinleyenlerden bir zamane adamı:

— Kardeşim, sen de Adada bir iş bulsana! diye öğüt verdi.

Şikâyet sahibi İstanbul Üniversitesinde memurdur. Şimdi Heybelide Üniversite açılmasına dua ediyor. **B. FELEK**

«Cumhuriyet»

*

Kabiliyetsiz!

Bir motosikletli polis, süratli giden bir arabayı önüne geçip durdurdı. Arabayı kullanan bir kadındı. Polis:

Yolda, önümden geçerken beni görmediniz mi? diye sordu.

— Hayır.

— Elimle size işaret ettiğimi de görmediniz mi?

— Hayır.

— Arkanızdan bağırdım, işitmediniz mi?

— Hayır.

— Peki peşinizden gelirken canavar düdüğünü çaldım, duymadınız mı?

— Hayır.

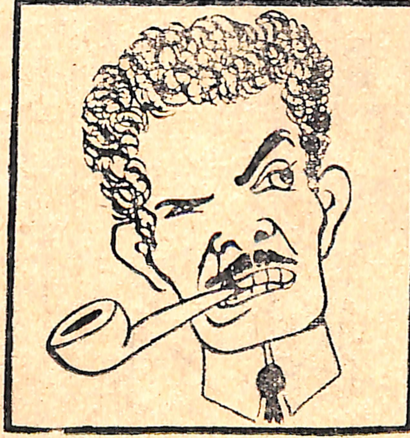
— Demek bunların hiç birini ne gördünüz, ne de duydunuz?

— Öyle.

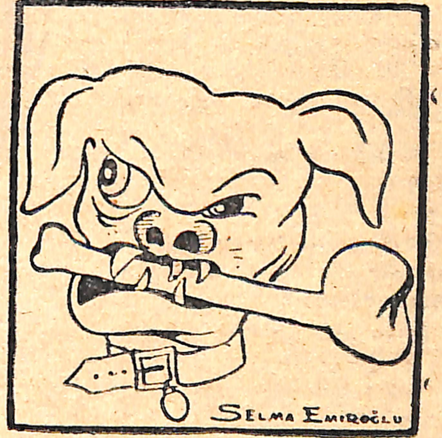
O zaman, polis başını elleri arasına aldı, korkunç bir sesle:

— Tanrım! diye haykırdı. Ben kabiliyetsizin biriyim! «Dünya»

Benzetmek gibi olamasın

Bob!..

Bob!..

Ah şu şairler...

Üsküdarı gördüğüm veya bahsini duyduğum zaman daima büyük şair Yahya Kemal'in mısraları da dağınık bir halde aklıma gelir:

Git bu mevsimde, gurub vakti Cihangirden bak,
Bir zaman kendini karşındaki rüyaya bırak,
Başkadır çünki bu akşam bütün akşamlardan;
Güneşin vehmi saraylar yaratır camlardan...
O ilâhın bütün ilhamı fakat ânidir;
Bu ateşten yaratılmış yapılar fânidir;
Kaybolur hepsi de bir anda kararmakla batı,
Az sürer gerçi fakir Üsküdarın saltanatı..

Fakir Üsküdar mı? Allah Allah. Bu da nereden çıktı? Tevekkeli şairler şairi Fuzuli:

Aldanma ki şair sözü elbette yalandır!

dememiş.

Hiç Üsküdar fakir olsa, oradan Köprüye gelmek için beş dakikalık, evet yalnız beş dakikalık deniz yoluna ikinci mevkide gidip gelme 100, birinci mevkide 150 kuruş bilet ücreti konur mu? Bir fakir semtin halkına böyle tahammül dışı, böyle iktidar dışı, böyle havsala dışı bir mükellefiyet yüklenir mi?

(Fakir Üsküdarmış... Şair sözü bu canım, bir kalem geçin! Münakalât Vekâleti kadar da bilecek değil ya... **Cevat Fehmi BAŞKUT**

«Cumhuriyet»

Şimdiki karı kocalar!

Peyami Safa, evlilik hakkında bir konferans veriyordu Bir aralık şöyle dedi:

— Eskiden karı, kocalar birdi, şimdi çoğu on oldular!..

Dinleyicilerden biri ayağa kalktı:

— Affedersiniz efendim, anlıyamadık.

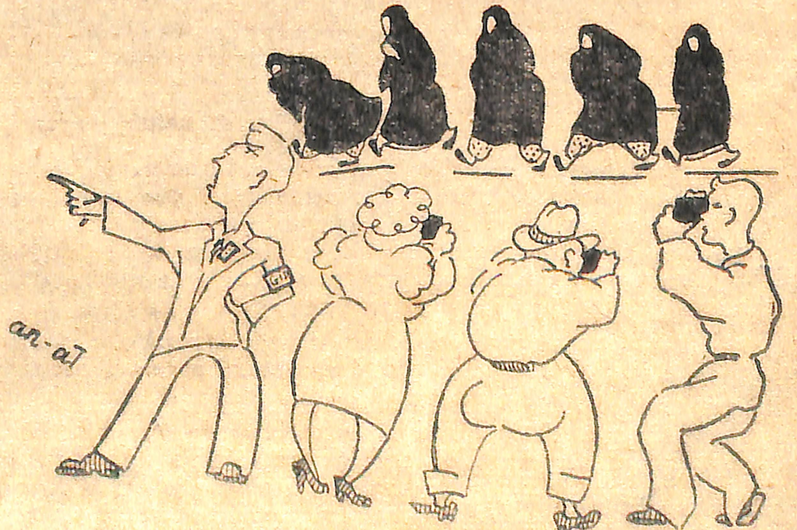
Peyami Safa, gülerek izah etti:

— Yani karı: bir, koca sıfır, oldu!..

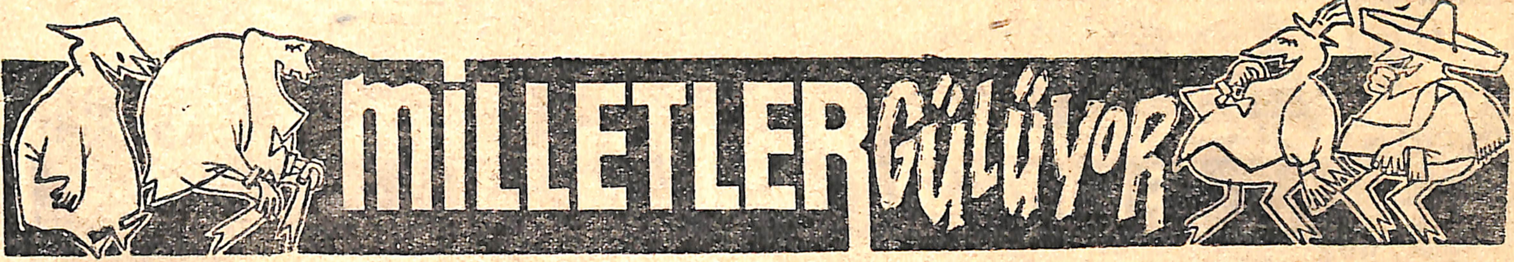
BİLMECE

Bir ağacı oymuşlar, içine nağme koymuşlar. Yanılmış yalan söylemiş, kulağını bükmüşler.

Radye

— Bu gördüğünüz tarihi bina....

İş bilenin!

Aslında tabanca tüfek satardı... Fakat dükkânının vitrinini saksafon, klarnet, bongo ve davul nev'inden müzik aletleri ile doldurmuştu... Meraklı müşterilerden biri birgün dayanamadı sordu:

— Siz tabanca ve tüfek satarsınız değil mi?

— Evet.

— O halde vitrinde bu müzik aletleri ne oluyor?

Silâhçı güldü:

— Onlar mı? Anlatayım. Meselâ vitrinde görüp beğenerek saksafon, davul veya başka bir müzik aleti satın alan biri oldu mu; iki üç gün sonra onun ne kadar komşusu varsa gelip birer tabanca veya tüfek satın alıyorlar

(Arjantin)

Pratik tezgâhtar!

Genç adam mağazaya girdi ve tezgâhtara:

— Bir hediye almak istiyorum dedi. Çok yaşlı, zengin ve romatizmaları sebebile güçlükle yürüyen halam için.

Tezgâhtar sırıttı:

— Parke cilâsı versem...

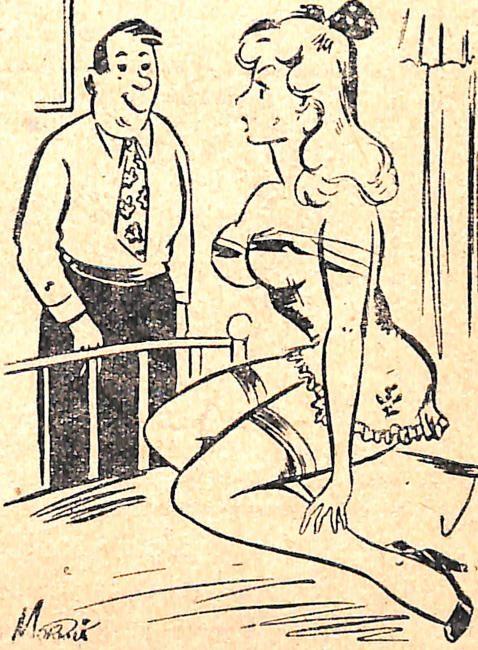
(İtalyan)

Şekerci kız!

Genç kız büyük bir şekerci dükkânında tezgâhtardı... O kadar güzel filân değildi ama, diğer kızlar bomboş otururken bütün müşteriler onun önünde kuyruk olur ve sırf ondan alış verip ederlerdi... Mağazanın sahibine merak oldu ve bir gün kızı çağırıp bu hâdisenin sebebini sordu. Kız anlattı:

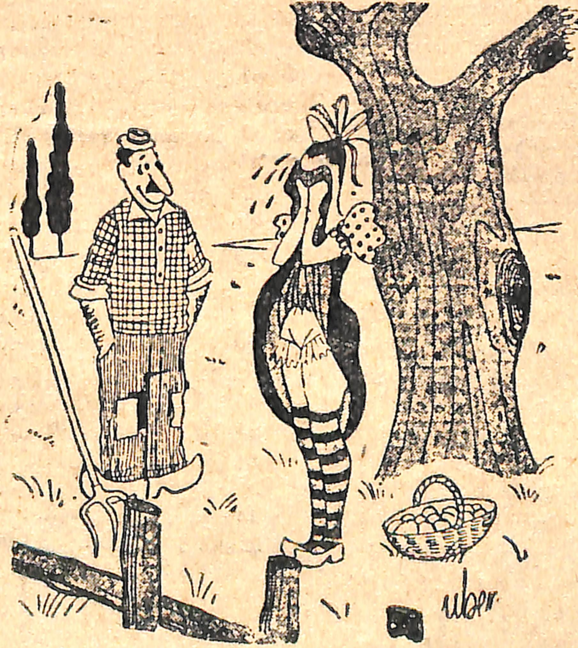
— Efendim! diğer kızlar daima tartacakları miktardan fazla şeker alıp teraziye koyuyor ve fazlayı sonra kutudan alıyorlar. Bu müşterinin sinirine dokunuyor. Ben ise daima eksik şeker koyup üzerine bir kaç kere de ilâve yaparak teraziyi denkleştiriyorum. Ondan...

(Alman)

— Ayol, karın sana hiç bir şey öğretmedi mi?..

(Kanada)

— Anlamıyorum, şu oğlan neden seni böyle ağlatmaktan zevk duyuyor!.,

(İtalyan)

İki Kore hikâyesi!

Koredeki revirin kapısında muayene olmak üzere kuyruğa girmiş olan askerlerden biri, önünde duran daha kıdemli iki şakacı askerin o gün vazifeli olan doktor hakkındaki konuşmalarına kulak misafiri oluyordu:

— Biliyor musun bu doktor çok yaman. Hiç şakası yoktur yani... Hem gayet radikal tedavi yapar ve hastayı hemen iyileştirir.

— Tabii biliyorum... Hatırladın mı hani Joe romatizmadan neler çekiyordu bu doktor onun ayak başparmağını kesip atınca bir şeysi kalmadı idi...

— Nasıl hatırlamam... Hele John'un yılancığını tedavi edişi. Oğlanın sol kulağını kesti tamam.

Arkada sırada bekleyen genç askerin rengi yeşile dönmüştü, baygın bir sesle:

— Bırakın beni buradan çıkayım diye mırıldandı. Benim astımam var...

★

Gine bir Kore hikâyesi... Yüzbaşı karşısında hazırol vaziyetinde bekleyen askere şu suali sordu:

— Bir tüfeği temizlerken ilk yapacağın şey nedir?

— Seri numarasına bakmak komutanım.

— Seri numarası mı? O neden o...

— Temizlediğim kendi tüfeğim mi, değil mi anlamak için komutanım...

(Amerikan)

Dalgın milyoner!

Hollywood'lu meşhur milyoner Howard Hughes çok derbeder ve şakacı bir adamdır. Bir gün hususi uçağı ile San Diego'ya gitti. Fakat oradaki işi bittikten sonra Hollywood'a otomobiliyle döndü. Bir kaç gün sonra San Diego hava alanı müdürü kendisini telefonla aradı ve hiddetli bir şekilde:

— Mr. Hughes dedi. Sizin uçağınızı daha ne kadar muhafaza edeceğiz burada... Hiçbir haber bırakmadan gittiniz...

Howard Hughes neşeli bir sesle adamın lâfını kesti:

— Hay Allah! Yahu ben de bu uçağı nerede unuttum diye düşünüp duruyordum. Demek orada ha!...

— Aman karıcığım, biraz çiğniyerek ye. Yetiştiremiyorum!.,

(Amerikan)

Annemin saçları...

Anneleri dedikodu yaparken iki küçük kız da odanın bir köşesinde evcilik oynuyorlardı. Çocuklardan biri bir ara annesini işaret ederek öğündü:

— Benim annemin saçları dünyanın en parlak saçlarıdır.

— Hıh. Benim anneminkiler kadar olamaz. Hem benim annemin saçları kadar kıvırcık olanı yoktur

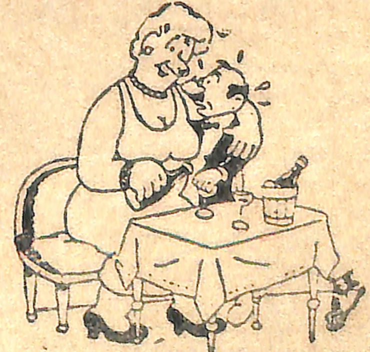
— Ama anneminkiler o kadar uzun, o kadar uzundur ki...

— Evet ama, benim annemin saçları da öyle sıktır ki, arasına tarak zor girer.

— Benim annemin saçları kadar uzun değildir senin annenin saçları. Annem isterse saçlarının üzerine oturabilir.

— Hah hay, o da bir şey mi? Annem isterse saçlarını çıkarır.

(Amerikan)

— Yeter, fazla oldu, seni çift görmek istemem!..

(Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 21 —

— Efendiciğim, bunları hazır ettim. Mührünüzü inayet buyursanız da, her birini tahtim eylesem.

Satılmış, elini uzattı:

— Vir, biyol görem... Nice olmuş?

— Buyurun, gözüm.

— Hödük, tezkereleri aldı, baktı. İzzetî efendi iltifat bekliyordu. Kâğıtların üstüne, özene bezene, en kaideli rikasını dökmüştü. Halbuki Satılmış kaşlarını çattı ve davetiyeleri iade ederek:

— Haniya bunların (mim) i? dedi.

— Anlıyamadım, elmasım, nasıl (mim)?..

— Davet teskirelerinin altında (mim) olur.

Vergi kâtibi âdeta alıklaşmıştı. Bayramlarda Teşrifattan gönderilen muayede davetiyelerine ve yine sadrazamlar tarafından yazılan bu kabil tezkerelere, «Sadrâzam: Mim!» yâni «şahsı malûm» mânasına tek bir harf konduğunu ya bilmiyor, yahut ki o anda hatırlamıyordu. Halbuki odacı eskisi hizmette bulunduğu vakit buna nasılsa dikkat etmişti.... O bu «mim» i, davetiyenin tetümmatından sayıyor ve mimsiz davetiyeyi noksan addediyordu.

— Ahan.. dedi, bunların dibine (mim) goy.

— Neresine koyacağım? Ayıp değil a, bilmiyorum, efendiciğim.

— Tuh! Senin kâtipliğin de meğerleyim, heç, beş para etmiymiş, ülen İzzet! Bir mim gomasını bilmiysin daha.

Pek fena halde bozulan İzzetî efendi, dudaklarını bükerek, gerisingeri teslim ettiği davetiyelerin altlarına birer (mim) ilâvesile bu acayip dileği yerine getirmeğe giderken döndü ve mütereddit, sordu:

— Mührünüzü vermediniz...

— Mühür nolacak?

— Tezkerelere basacağım.

Bu sefer Satılmış, dayanamıyarak bir kahkaha salıverdi. Yosun ve küfeki tutmuş, otuz iki dişini teşhir eden bu uzun kahkahayı müteakip de:

— Ülen soyha! dedi. sahiden de cahil imişsin ya!.. Mim goduhtan kelli mühür, feşmekân istemez gayri. Mim, keenne benim imzam, galubumdur Ağnadın mı, köfteoğlu?.

Vergi kâtibi anlamıştı ama, neşesi de kaçmıştı. Zira, tıyneti ne kadar da aşağılık olsa, onun da kendine göre bir izzeti nefsi, bir gururu vardı. Daha dün, iki paralık kalem efendilerinin pabuçlarının tozunu alan bir odacı parçasının böyle hareketi, nefsine ağır gelmişti.

O anda, kararını verdi: İlk fırsatta, Satılmıştan bir yüz lira daha vuracak, öcünü alacaktı.

Bu teselli ile gönlünü avutarak, ve yine kendi bildiğini okuyarak, Mim yerine güzel güzel (Satılmış bendeleri) ibaresi ile tamladığı tezkereleri bizzat götürdü ve yerli yerine teslim etti.

Böyle ufak kasabalarda ötedenberi aristokratik bir an'ane vardır. Eşraf ve âyan gayet muhafazakâr, kıskanç ve müteazzım olurlar. Türedileri çekemez, onları istikbal ederler. Yedi göbek ecdadının esamisini sayan bir Sülük oğlu, bir Gebeşzade, bir uçkurlugil, kendini bir Habsburg, yahut ki bir Burbon prensinden üstün sayar. Sanat, ticaret, memuriyet âlimlerinden birinde ün almış bir sülâleye mensup, kendi muhitinde en aşağı yirmi beş yıldanberi tanınmamış kimseleri hakir görür. Onlarla muarefeye tenezzül etmez. Sonradan görmelik, o yerlerde en büyük kusurdur, ayıptır. Böyle bir adam ne kadar zengin, ne derecelerde âlim olsa, nafiledir. Altın anahtar, taşralarda, her kapıyı açmaz. Sahibine, pek pek, sokakta, cadide, kahvede rasgeldikçe bir merhaba denir. Bundan fazlasına, an ane, görenek, örf ve âdet mesağ vermez.

Kasabaya böyle birisi geldi, yerleşti miydi, aile reisleri kendi mensuplarına sıkı sıkıya tembih geçerler:

— Bu yabanıla görüşmiyeceğiz...

Ve milliyeti, mezhebi, ırkı, her şeyi, kasaba halkı ile bir olan bu adam, kendi yurdunda, kendi ana yurdunun bir parçasında, herhangi bir bulaşık hastalıkla malûl imiş gibi, kenarda kalmağa, münzevi yaşamağa mahkûmdur. Herkese sokulmağa, fark gözetmemeğe meyyal olan çocuklar bnle, onun çocuklarına uzaktan bakarlar, oyunlarına bile ortak olmazlar.

Kadınlar da aynile öyledirler. Onlar da kendilerine bir prenses kadar paye verirler ve bu payenin kıymetini, öyle bir adamın karısına küçümsiyerek bakmak suretile artırdıklarına kaildirler.

Bizim Satılmışın davet tezkereleri, muhataplarının şahıslarına göre türlü türlü dedikodu mevzuu olmaktan başka işe yaramadı.

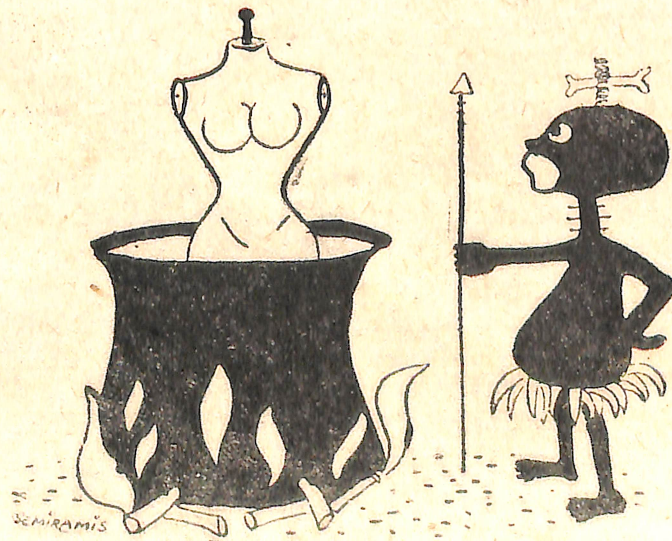
Kaza kaymakamı Âdem efendi, Sultan Abdülâzizin gözdelerinden bir saraylı ile evli olduğundan dolayı, bu memuriyete sürgün gibi gönderilmişti. Yaşlı, başlı, basit bir adamdı. Karısı çoktan ölmüş olduğu halde, hâlâ onunla evlenmiş olmanın zararını çekiyordu. Binaenaleyh her türlü toplantıdan, nümayişten, böyle eğlencelere ziyafetlere gitmekten çekiniyordu. Buraya geldi geleli, ne kimsenin evine adım atmış, ne de kendi evinde bir kaç kişiyi bir arada kabul etmişti. Boş vakitlerini, oymacılıkla geçiriyordu. Hindistancevizi kabuğundan taslar, tentene gibi, oymalı kuş kafesleri, resim çerçeveleri yapar, naibe, malmüdürüne, jandarma tabur ağasına hediye ederdi Bu adamcağız, Satılmışın davetini, nazikâne bir tezkere ile ve mide rahatsızlığını bahane ederek reddetti. Naip Taha efendi boğazına fevkalâde düşkün olmakla beraber, gayet korkak, o nisbette kurnaz, mürai bir softa idi. Kendini kaza halkına âdeta bir kutup diye tanıtmıştı. Bütün ahali, onun zühtü tekvasına hayrandı. Evinde gizlice, dolaba sakladığı sârahiden rakı içer, sonra üç aylarda oruç tutar, nakşibendi tekkesine devam eder, devranda kendinden geçer, her münasebetle haramdan korkar bulunduğunu tekrar ettiği halde, beri yanda mahkemeye işi düşen kadınlara karşı pek mültefit davranırdı. Bu raya geleli iki senedenberidir muhiti iyice kandırmış, alditmıştı. Emeli, sadakatini padişaha, hiç değilse şeyhülislâma, yahut ki, İstanbuldaki sair ekâbire duyurmak ve bir vilâyet naipliğine kapağı atarak, daha geniş bir meydanda, dilediği gibi at oynatmaktı. Onun için eşrafı kırmaktan, gücendirmekten son derece çekini yordu. O da, etrafı şöyle bir dinledikten sonra, Satılmışın, eşraf nezdinde itibarı olmadığını anlayınca, aklı fikri ziyafette kalmakla beraber, gitmekten vazgeçti.

Malmüdürü Kasım bey, Allahın belâsı bir adamdı. Asien Ereglili idi. Yaşı elliyi geçtiği halde, hâlâ dilini düzeltmemişti. Hiddetlendiği zamanlar - ki ekseriyeti teşkil ederdi - çetrefilliği bir kat daha belli olurdu. Büyün kaza halkı kendisinden yaka silkiyordu. Bekârdı. Hiç evlenmemişti. Bektaşi idi. Ayık gezmek şanından değildi. Her gün ikindiden biraz sonra konaktan çıkar, evine gider, soyunur, dökünür, sırtına basma entarisini, başına dilimli tacını giyer, geç vakitlere kadar demlenirdi. Ondan sonra, kendisine evde de hizmet eden hademeyi savar, yatağına girer, sızardı. Kasabanın içinde hiç kimse ile ülfet etmemeyi şiar edinmişti. Onun nazarında vergiye, rüsuma tâbi her fert bir düşmandı. Bir tanesine yüz verdiği takdirde, vazifesini suiistimal etmiş kadar bir cürüm işliyeceğine inanmıştı. Satılmışın davetiyesini alınca, bunu bir küstahlık addetti; köpürdü, Ağzından eksik olmıyan en galiz küfürlerden bir kaçını savurup, kâğıdı yırttı, attı.

Tahrirat başkâtibi Şadan, ceza reisi Âdil, müddeiumumî muavini Rabbanî, mahkeme âzaları Takfor ve Tiryandafil bey ve efendiler önceden gitmeğe karar verdikleri halde, kaymakamla naibin karakterleri karşısında, onlar da vazgeçtiler.

Yalnız, jandarma tabur ağası Bekir Ağa, hiç kimseye danışma ya lüzum görmedi ve gitti.

(Devamı var)

YAZISIZ!..

Bugünkü FALINIZ

OĞLAK BURCU (22 Aralık - 20 Ocak)

Karınız, evden kaçtı diye boşuna telâşa düşüyorsunuz. Hiç aramayın. Zavallı kadın ne yapsın, bir sabah zeytinyağı almak için, şişe elinde evden çıktı, iki aydanberi bakkal bakkal dolaşmaktadır. Zeytinyağı bulur bulmaz, bir iki seneye kalmaz, karınız mesut aile yuvasına dönecektir.

KOVA BURCU (21 Ocak - 19 Şubat)

Boş dolmuş bulacağım diye her sabah saatlerce meydanda oradan oraya koşarsanız, elbette işinize geç kalırsınız. Sizi de haklı olarak işinizden çıkarırlar. Aklınızı başınıza toplayıp, gece yarısı evinizden çıkarak yürüye yürüye işinize gidiniz.

★

BALIK BURCU (20 Şubat - 20 Mart)

Seçimi kaybeden partide hâlâ durmak için inadınız istikbalinizi tehlikeye sokabilir. Önceden, büyüklerden birini görerek, ondan alacağınız vaide göre, partinizden istifa ederek şimdiden başınızın çâresine bakmalısınız. Unutmayınız ki, gelecek seçimlere daha çok zaman var.

★

KOÇ BURCU (21 Mart - 20 Nisan)

Yakında tramvaylara da zam yapılacağından, şimdi ucuzken bol bol, hattâ hiç durmadan tramvaya bininiz. Çünkü, yeni zamlardan sonra sizin için tramvaya binmek büyük bir hovardalık olacak ve siz bunu göze alamıyacaksınız.

★

BOĞA BURCU (21 Nisan - 21 Mayıs)

İşiniz çok iyi gidecek. Bir dolmuş, ya da bir taksi şoförüne, nereye gidiyorsunuz, diye soracaksınız, o da size lûtfen cevap verecek. Ve siz, aman şoför bana cevap verdi diye gururlanarak sevinecek, mesut olacaksınız.

★

İKİZLER BURCU (22 Mayıs - 21 Haziran)

Siz, büyük bir haksızlığa uğrıyacaksınız. Hakem, sizin tuttuğunuz takımın attığı penaltıyı saymıyacak ve siz bu haksızlıktan duyduğunuz üzüntü ile intiharı bile düşüneceksiniz. Hemen ümitsizliğe kapılmayın. İnsan hayatta bunun gibi ağır pek çok haksızlıklara uğrayabilir. Hakeme gazoz şişesi atarak, sinirlerinizi yatıştırmaya çalışınız.

★

YENGEÇ BURCU (22 Haziran - 23 Temmuz)

Hiç bir zaman Allahtan ümit kesilmez. İşte bakın, bekledik, bekledik, en sonunda tünele kayış bile geldi. Siz de bekleyin, inşallah beş on seneye kadar, arayıp arayıp bulamadığımız ilâç da gelir. Siz o zamana kadar yaşamaya gayret edin!

★

ASLAN BURCU (24 Temmuz - 23 Ağustos)

Yazın suların kesileceğini şimdiden düşünüp, hazırsılar akarken yaz mevsiminde giyeceğiniz bütün kirli çamaşırlarınızı yıkamalısınız. Tedbirli olunuz.

Yazlıkta iseniz size bol bol misafir, akraba gelecek ve hiç canınız sıkılmıyacak, yalnız gırtlağa kadar borca gireceksiniz. Bunların içinden biri size elli gram hediyelik kahve getirecek ve sizde elli gün ellı gece kalacaktır.

Bilmece ?..

BAŞAK BURCU (24 Ağustos - 23 Eylül)

Son altı ay içinde taşındığınız dördüncü ev de birkaç güne kadar istimlâk edileceğinden kirayı bu ay peşin vermeyiniz.

★

TERAZİ BURCU (24 Eylül - 23 Ekim)

Hayatta çalışanların, doğruluktan ayrılmayanların muvaffak olacağına inanın! Siz de doğruluktan ayrılmayın, çok çalışın da... görün dünyanın kaç bucak olduğunu.

★

AKREP BURCU (24 Ekim - 23 Kasım)

Zayıflıyorsunuz, günden güne kuvvetten düşüyorsunuz. Bunun bir tek çaresi var, bol ve iyi gıda alınız, eğer bulabilirseniz, lûtfen onları aldığınız yerin adresini bize de veriniz.

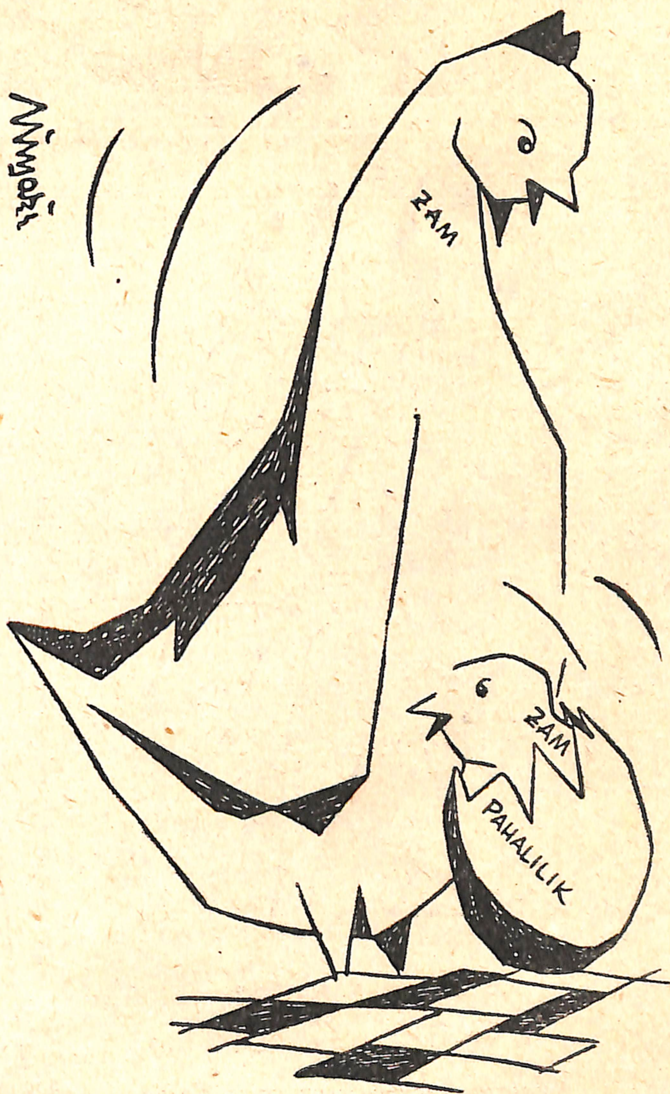
★

YAY BURCU (24 Kasım - 21 Aralık)

Çocuğunuz için hiç endişeye kapılmayın. Sınıf geçemediyse ne çıkar, bütünlemeye kalır. Bütünlemede geçemezse, bir üst sınıfa borçlu geçer. Yine kalırsa, dışardan imtihana girer. Yine olmazsa, şikâyet ederseniz, Millî Eğitim Bakanlığı, bu haksızlığı hemen düzeltir ve nasıl olsa bir yolunu, kolayını bulup çocuğunuza sınıf geçirtir. Çünkü, memlekete okumıyan, yazmıyan münevverler lâzım.

Felekî Müneccimoğlu

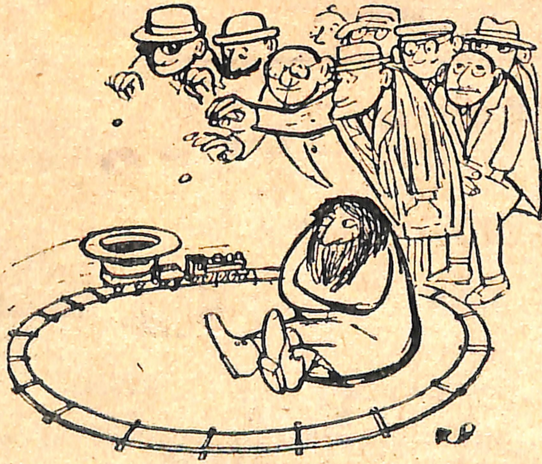
Bilmece ?..

DÜNYA Karikatürleri

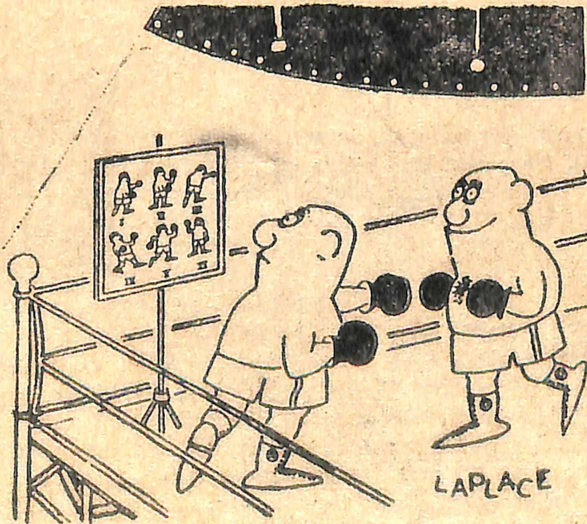

-BİLİYORUM, MEŞHUR BİR PİYANİSTSİNİZ, PARMAKLARINIZ TUŞLARDA OYNAMAYA ALIŞIK, AMA BEN PİYANO DEĞİLİM!.

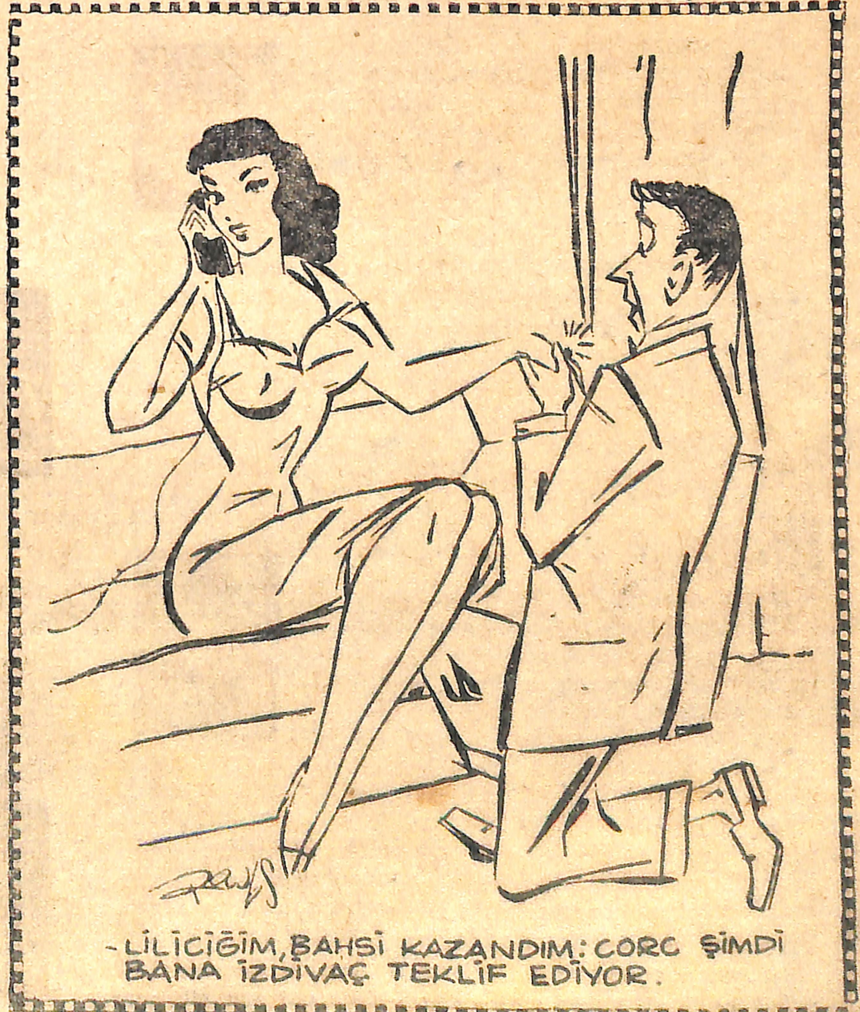

YAZISIZ

YAZISIZ

-LİLİCİĞİM, BAHSİ KAZANDIM: CORC ŞİMDİ BANA İZDİVAÇ TEKLİF EDİYOR.

T. C.
ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA ALIŞABİLİRSİNİZ

Bünkü

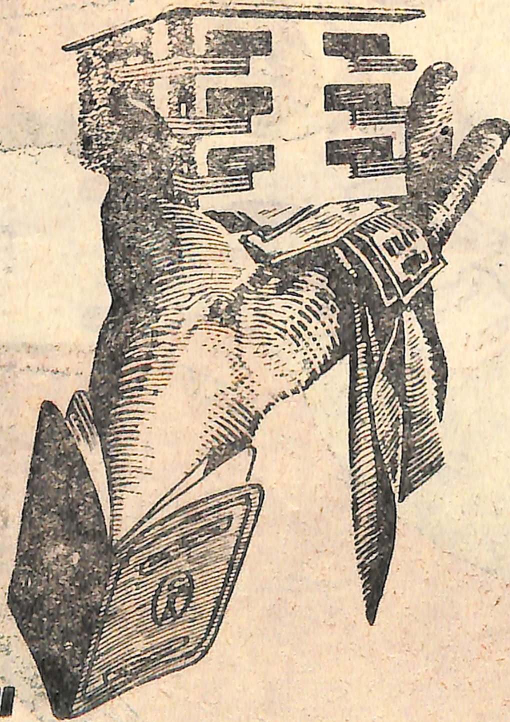
Bütçenizin müsadesine göre sizi her ay 15, 30, 60 veya 90 lira biriktirmeye alıştıracak olan AKBANK AİLE TEVEDİATI HESAPLARI her 200 hesaptan 100 üne 96.000 lira ikramiye isabet ettiren yegâne tasarruf sistemidir.

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 [illegible]
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: SAKA MATBAASI

İHAP HULUSİ

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI

1958 YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

İHAP HULUSİ İSTANBUL

4 MİLYON 405.000 LİRA